

Griffiernr. :
Not.nr. : GE 66.RW.200012-05

(verbeel.)

vervoeg xix verbeel

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 4 APRIL 2011

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, **negentiende** kamer (19M), drie rechters, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Gezien de stukken van vervolging.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE tegen :

(verbeel.),

HOGER BEROEP d 8 april 2011 door
en Guychx Raymond (verbeel.) tegen alle beschikkingen.
Hoger beroep d 11 april 2011 door het vtr Jeger
en Guychx Raymond.

1. _____ op ~~gepensioneerde~~, geboren te _____ en wonende te _____
2. _____ vennootschappen, geboren te _____ en wonende te _____ bestuurder op _____
3. _____ bediende, geboren te _____ en thans wonende te _____ op _____
4. _____ geboren te _____ wonende te _____ gepensioneerde, op _____ en _____
5. _____ met ondernemingsnummer _____ en met maatschappelijke zetel te _____
6. _____ aannemer van openbare werken, geboren te _____ en wonende te _____ op _____
7. _____ met ondernemingsnummer _____ en met maatschappelijke zetel te _____

*(bell. rechtspersoon tegen alle
a.i.)*

*(bell. rechtspersoon tegen alle
5° ontboeren)*

8.

9.

geboren te op zelfstandige, en wonende te

met ondernemingsnummer en met maatschappelijke zetel te

VERDACHT VAN :

A. Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Bij inbreuk op de artikelen, 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1° en -2°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, die geen betrekking hebben op de stabiliteit in casu :

de eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde en de zesde

1.de omgeving van te hebben heraangelegd

op het terrein, gelegen te ten kadaster gekend onder in eigendom toebehorende aan

de vijfde en de zesde

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk de vijfde als aannemingsbedrijf en de zesde als bestuurder van de vijfde

HOGER BEROEP
besluitkupper
op 14 april 2001 door
Hoger beroep op 14 april 2001 door het OT tegen
Hoger beroep op 15 april 2001 door
besluitkupper, behoudens tegen de beschikking
van rechtvervolgging

te in de periode van 23.06.2003 tot 22.11.2003 (OK 1, st. 22, 122)

2. het fietspad te hebben versmald, tussen rijbaan en fietspad een nieuwe veiligheidsstrook te hebben aangelegd

op het terrein, gelegen te ten kadaster gekend onder in eigendom toebehorende aan

de vijfde en de zesde

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk de vijfde als aannemingsbedrijf en de zesde als bestuurder van de vijfde

te in de periode van 01.10.2003 tot 31.05.2004 (OK 2, st. 15)

3. de doorsteek vooraan en de toegang links achteraan de parking aan het gemeentehuis te hebben aangelegd

op het terrein, gelegen te ten kadaster gekend onder in eigendom toebehorende aan

de vijfde en de zesde

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk de vijfde als aannemingsbedrijf en de zesde als bestuurder van de vijfde

te in de periode van 01.09.2004 tot 26.01.2005 (OK 3, st. 29)

feiten thans strafbaar gesteld door artikelen 4.2.1. 1° en 6.1.1. al.1-1° en al.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

B. Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door

(6° bekl.) tegen alle beschikkingen, behandelen tegen de beschikking waarvan uitstaan van rechtsvervolging.
Hoger beroep op 15 april 2001 door de openbare minister tegen

enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999), de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen in strijd met de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden door namelijk in strijd met de voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van de bestendige deputatie van de provincie dd. 17.05.2004 bij het bouwen, het plaatsen op een grond van één of meer vaste inrichtingen, het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, navolgende aspecten of voorwaarden niet in acht te hebben genomen namelijk:

de eerste, de tweede, de derde en de vierde

1. 18 bomen te hebben geveld terwijl er volgens het boomtechnisch onderzoek slechts 8 mochten geroid worden

te **op 27.09.2004 (OK3, st. 180)**

de eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde en de zesde

2. op het achterste gedeelte van de parking rechts geen verplaatsbare bloemschalen te hebben geplaatst

op het terrein, gelegen te
ten kadaster gekend onder
in eigendom toebehorende aan

te **in de periode van 27.09.2004 tot 26.01.2005 (OK 3, st. 29)**

de vijfde en de zesde

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk de vijfde als aannemingsbedrijf en de zesde als bestuurder van de vijfde

feiten thans strafbaar gesteld door artikelen 4.2.1. 1° en 6.1.1. al.1-1° en al.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

- C. Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-5°a) (en § 3), 146-1°,147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06. 1999) de bij art 99 § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning op de grond gelegen te
ten kadaster gekend onder
in eigendom toebehorende aan

een grond gewoonlijk te gebruiken, aanleggen of inrichten voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval, meer bepaald door het stapelen van hopen grond met steenpuin

de eerste, de tweede, de derde, de vijfde, de zesde, de zevende en de achtste

te **minstens in de periode van 19.10.2005 tot 27.01.2009** (OK 5, st. 306)

de vijfde, de zesde, de zevende en de achtste

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk de vijfde als aannemingsbedrijf, de zesde als bestuurder van de vijfde, de zevende als aannemer van sloopwerken en de achtste als medezaakvoerder van de zevende

feiten thans strafbaar gesteld door artikelen 4.2.1.5° a) en 6.1.1. al.1-1° en al.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

- D. Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Bij inbreuk op artikel 200 Wetboek diverse rechten en taksen zoals gewijzigd bij artikel 9 van het K.B. nr. 63 van 28 november 1939 en bij artikel 8 der wet van 14 augustus 1947, alsook bij inbreuk op de artikelen 1 en 8 van het K.B. van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken,

aanplakbrieven te hebben aangebracht of behouden en of enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te hebben gebruikt of behouden op toeristische verkeerswegen door de Koning aangewezen, namelijk

1. een dubbelzijdig reclamebord van 6,8 m² langs de provinciale weg _____ binnen de te beschermen gedeelten van deze weg met als beginpunt _____ en als eindpunt de kruising met de weg nr. _____ bedoeld reclamebord zijnde aldus aangebracht op enige plaats langs een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg als dusdanig aangewezen zijnde bij K.B. van 8 januari 1958 houdende bepaling van de toeristische verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (B.S. van 26/2/1958)

de eerste, de tweede, de vierde en de negende

te _____ in de periode van 21.09.2004 tot de datum van het bevel tot dagvaarding (OK 4)

2. een dubbelzijdig reclamebord van 10 m² langs de provinciale weg _____ binnen de te beschermen gedeelten van deze weg met als beginpunt _____ en als eindpunt de kruising met de weg _____ bedoeld reclamebord zijnde aldus aangebracht op enige plaats langs een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg als dusdanig aangewezen zijnde bij K.B. van 8 januari 1958 houdende bepaling van de toeristische verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (B.S. van 26/2/1958)

de eerste, de tweede en de vierde

te _____ in de periode van 01.04.2005 tot de datum van het bevel tot dagvaarding (OK 6)

- E. Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4 § 1, 29, 30, 39 § 1-1°, 40 en 46 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende milieuvergunning (B.S. 17.09.1985) zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd en namelijk bij inbreuk op de artikelen 1,5, 6, 6 bis, 58, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 73, 80 en 81 van het Besluit van de Vlaamse Regering dd. van 06 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende milieuvergunning (BS 26.06.1991) spijts het verbod, zonder

voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd (art 5), terzake Opslag en mechanische behandeling van inerte afvalstoffen, met een opslagcapaciteit van meer dan 1.000 m³ die/ dat overeenkomstig de lijst, namelijk de aan het voormeld Besluit dd. 6 februari 1991 toegevoegde lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985, bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld, onder het nummer 2.2.2.a)2°

behoort tot de klasse een van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen

rubriek 2.2.2.a)2°

Opslag en mechanische behandeling van inerte afvalstoffen, met een opslagcapaciteit van meer dan 1.000 m³

de eerste, de tweede, de derde, de vijfde, de zesde, de zevende en de achtste

te **minstens in de periode van 19.10.2005 tot 27.01.2009** (OK 5, st. 2, 306)

feiten thans strafbaar geteld door artikel 16.6.1.§1, lid 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

* * * * *

DE PROCEDURE

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging, inzonderheid van het tussenvonnissen van deze rechtbank en kamer d.d. 3 januari 2011 waarbij twee lasthebbers ad hoc werden aangesteld.

De dagvaardingen werden regelmatig betekend.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De beklaagden werden gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 3 januari 2011.

De zaak werd voor behandeling uitgesteld naar de terechtzitting van 7 maart 2011.

De rechtbank aanhoorde :

- de middelen en conclusies van de BURGERLIJKE PARTIJ:

- KBO met maatschappelijke zetel aan de
, in haar eis tegen alle beklagden, voorgedragen door
meester advocaat te die
haar ter terechtzitting vertegenwoordigt;
- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken op de openbare
terrechtzitting van 7 maart 2011 door substituut-
procureur des Konings;
 - de beklagden in hun middelen van verdediging,
voorgedragen door henzelf, bijgestaan door meester
advocaat te die de
vrijspraak vraagt;
 - de beklagde rechtspersoon
vertegenwoordigd door meester in plaats van
meester beiden advocaat te
in zijn hoedanigheid van lasthebber ad hoc, die voor A2 en
B2 de vrijspraak en voor de overige tenlasteleggingen de eenvoudige
schuldigverklaring en ondergeschikt de opschorting van de uitspraak van
de veroordeling vraagt;
 - de beklagde in zijn middelen van verdediging,
voorgedragen door henzelf, bijgestaan door meester
advocaat te die voor A2 en B2
de vrijspraak en voor de overige tenlasteleggingen de eenvoudige
schuldigverklaring en ondergeschikt de opschorting van de uitspraak van
de veroordeling vraagt;
 - de beklagde rechtspersoon
vertegenwoordigd door meester in plaats van meester advocaat te
in zijn hoedanigheid van lasthebber ad
hoc, die de vrijspraak vraagt;
 - de beklagde in zijn middelen van
verdediging, voorgedragen door henzelf, bijgestaan door meester
advocaat te die de
vrijspraak vraagt;
 - de beklagde rechtspersoon vertegenwoordigd
door meester advocaat te
in plaats van meester
advocaat te
die de vrijspraak vraagt;

VOORAFGAANDELIJK

De dagvaarding wordt aangevuld door precisering van de datum van het bevel tot dagvaarding, namelijk 3 december 2010.

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED

De feiten en hun kwalificatie

1. De eerste, tweede, derde en vierde beklaagde worden vervolgd voor stedenbouwmisdrijven, wederrechtelijke plaatsing van reclameborden en de exploitatie van een stortplaats zonder vergunning in het raam van het bestuur van

was ten tijde van de ten laste gelegde feiten burgemeester. In 2005 was het zijn tweede ambtsperiode als burgemeester.

was tweede schepen, bevoegd voor o.a. openbare werken en leefmilieu. In 2005 was het zijn derde ambtstermijn als schepen.

was eerste schepen, bevoegd voor o.a. ruimtelijke ordening en stedenbouw. In 2005 was het zijn derde ambtstermijn als schepen.

was sinds 1 juni 1994 (tot 9 september 2008: OK 5, stuk 426) diensthoofd departement openbare werken. Zij was verantwoordelijk voor de dagelijkse leiding van de dienst op technisch vlak. Zij diende de werken die worden uitgevoerd door de gemeente met eigen personeel of door derden, op te volgen. Zij kreeg haar opdrachten van de schepen van openbare werken en eventueel ook van andere schepenen (OK 1, 77).

waarvan afgevaardigd bestuurder is, voerde in opdracht van de gemeente al gedurende vele jaren talrijke werken uit. Het bedrijf heeft met na een openbare aanbesteding, sinds 2000 een onderhoudscontract in het raam waarvan wegenwerken worden uitgevoerd (OK 1, stuk 22).

waarvan zaakvoerder is. is een onderaannemer van

is de onderneming waaraan de vergunning werd toegekend voor het reclamebord langs de aan de hoek van

2. Het onderzoek werd aangevat nadat, op klacht van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een aantal vaststellingen had gedaan waaruit enkele stedenbouwkundige overtredingen bleken.

Tenlasteleggingen onder A en B

Tenlastelegging A1 (OK 1)

3. Op 3 augustus 2005 werd proces-verbaal opgesteld met betrekking tot de wederrechtelijke uitvoering van werken in opdracht van het gemeentebestuur in verband met de heraanleg van de omgeving van (OK 1, stuk 2).

De werken werden uitgevoerd vanaf 23 juni 2003 (verklaring van stuk 22, en beslissing schepencollege, stuk 68). Zij zouden zijn beëindigd op 22 november 2003, zoals vermeld in de regularisatieaanvraag (stuk 122). verklaarde dat de werken al halfweg augustus waren beëindigd; de uitvoeringstermijn van de werken was in elk geval bepaald op 50 werkdagen (zie aanvangsbevel stuk 25).

De werken werden uitgevoerd zonder vergunning.

had een stedenbouwkundige vergunning aangevraagd voor de uitvoering van wegenwerken (stuk 6). Deze vergunning werd evenwel op 18 november 2003 door de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar geweigerd. Ondertussen waren de werken al volgens de niet-goedgekeurde aanvraag uitgevoerd.

De weigering van de vergunning was gesteund op de volgende overwegingen:

- strijdigheid met de bestemming volgens het bijzonder plan van aanleg: de bestemming is "gemeenschapsvoorzieningen" waarin de aanleg van parkeerplaatsen mogelijk is (stuk 6) maar door de vormgeving en het materiaal van de heraangelegde omgeving rond de kerk valt geen onderscheid meer te bespeuren met de aanpalende weg die wél een openbare weg is;
- de aanleg beantwoordt niet aan de elementaire eisen voor wegen voor voetgangersverkeer: een stuk trottoir is slechts bereikbaar via een traject van minstens 20 meter lang over de rijweg, wat een verslechtering is ten opzichte van de bestaande toestand (waarin er wel een - te smal - trottoir is) (zie de foto's stuk 50).
- de aanvraag voorziet in een weg met vrij hoge doorstromingskwaliteit (naar de door de aansluitingsbocht) in plaats van een "luwe voorziening voor bestemmingsverkeer" (stuk 7).

Er werd een regularisatieaanvraag ingediend op 13 april 2007.

In de regularisatie-aanvraag werd vermeld dat het college de aanvraag als een "loutere formaliteit" beschouwde omdat er "feitelijk" geen vergunning nodig was. Tevens maakte de aanvraag melding van een probleem van wateroverlast dat vermoedelijk te wijten was aan een kapotte riolering. Om die redenen, aldus de aanvraag, besliste het college op 19 juni 2003 toch over te gaan tot uitvoering van de werken. (De gemeentesecretaris, maakte daarvan in zijn verklaring eveneens gewag: stuk 91).

Zoals vermeld in de motivering van de regularisatie-aanvraag, werd tijdens de uitvoering van de werken rekening gehouden met de opmerking in verband met het trottoir (stuk 122). Het verschil tussen het eerste (niet-vergunde) plan en het tweede (vergunde) plan is een klein stukje voetpad (zoals aangeduid op stuk 61).

Op 8 augustus 2007 werden deze wegenwerken geregulariseerd op grond van de volgende motivering: de herinrichting van openbaar domein valt sinds een wijziging van het vrijstellingsbesluit (besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, zoals gewijzigd bij besluit van 1 september 2006, BS 31 oktober 2006) in principe buiten de vergunningsplicht en er zijn geen opmerkingen van de cel onroerend erfgoed (stuk 131).

4. afgevaardigd bestuurder van de
verklaarde op 13 september 2005 dat hij als aannemer,
aan wie de werken na een openbare aanbesteding werden toegewezen en
na een aanvangsbevel, ervan kon uitgaan dat de overheid over de nodige
vergunningen beschikte. Het plan kreeg hij van het hoofd van de
technische dienst, Hem is daarover niets gezegd en hij
heeft daar evenmin naar gevraagd. Hij vermeldt als zijn contactpersonen
onder andere burgemeester scheper en
het hoofd van de technische dienst, (stuk 23). Zij heeft
bijna elke dag contact met zijn werfleider

legden
(klaarblijkelijk op basis van een onderzoek van hun raadsman, stuk 93) in
september 2005 gelijkluidende verklaringen af (stukken 42, 65 en 69). Zij
verklaarden met verwijzing naar het besluit van 14 april 2000 dat er
helemaal geen vergunningsplicht was: de werken vielen onder de uitsluiting
bedoeld in art. 3, 18°. Er was geen bindend advies nodig van de cel
Monumenten en Landschappen omdat de en de omgeving niet
beschermd zijn. De bestaande verharding werd gewoon heraangelegd,
zonder uitbreiding van de verharding en de "weg" is gewoon een ontsluiting
van de parkeerplaatsen en zeker geen weg voor doorgaand verkeer.

voegde eraan toe dat de werken uitsluitend zijn
uitgevoerd voor het comfort en de veiligheid.

legde de notulen van het schepencollege van 19 juni
2003 voor. Daaruit blijkt dat onder andere
en aanwezig waren en dat het college besloot de
aanvang van de werken vast te stellen op 23 juni 2003. Het verslag
vermeldt nog: *deelt mee dat er nog geen
bouwvergunning is afgeleverd.* verklaart dat hij dit heeft
laten noteren maar dat hij geen protest heeft geuit.

verklaarde dat zij van mondeling de
opdracht heeft gekregen het aanvangsbevel voor de aannemer ter

goedkeuring aan het schepencollege voor te leggen. Zij informeerde zich bij de dienst stedenbouw en protesteerde mondeling maar legde het protest naast zich neer. Zij verwees naar een vorige verklaring waarin zij haar verhouding met uiteenzette en waarin zij duidelijk maakt dat zij alleen te gehoorzamen had, met of zonder protest (stuk 78).

werfleider van
verklaarde dat hij uitvoerde wat en hem
opdroegen. Zij beiden regelden alles onder elkaar (stuk 100-101).

5. Het college van burgemeester en schepenen besliste, na enige aarzeling en onder druk van het standpunt van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de procureur des Konings, (stukken 112, 115), op voorstel van alsnog een aanvraag tot regularisatie in te dienen.

Tenlastelegging A2 (OK 2)

6. Op 3 augustus 2005 werd eveneens proces-verbaal opgesteld met betrekking tot de wederrechtelijke uitvoering van werken in opdracht van het in verband met de aanleg van de

Bij het uitvoeren van "overlagingswerken met gewapend asfalt" werd het fietspad versmald en werd een nieuwe veiligheidsstrook tussen rijbaan en fietspad aangebracht.

Uit de foto's (stukken 43 e.v.) blijkt dat de verharding van de rijbaan van de werd vernieuwd. Zoals uit de foto's op stukken 44 en 45 blijkt, werd het fietspad over een deel van de niet opnieuw aangelegd maar alleen versmald door de aanleg van een veiligheidsstrook tussen rijbaan en fietspad. Op andere plaatsen werd het fietspad eveneens versmald maar met een rode bovenlaag afgewerkt (foto's stukken 46 en volgende).

De werken namen een aanvang op 1 oktober 2003 (zie aanvangsbevel, stuk 17) en duurden tot einde mei 2004 (verklaring stuk 15).

Deze werken werden eveneens uitgevoerd door

7. legde een gelijklopende verklaring als met betrekking tot werken in de omgeving van de (OK 1) af. Hij beklemtoont zijn goede trouw: "*als men de openbare besturen niet langer kan vertrouwen, wat dan...*" (stuk 16).

verklaarde dat haar dienst een aanvraag van bouwvergunning had opgemaakt en verder door de dienst stedenbouw had laten behandelen maar dat, ondanks het feit dat de vergunning niet was

afgeleverd, toch bevel tot aanvang van de werken werd gegeven. Zij had aan _____ duidelijk gezegd dat er geen vergunning was maar hij hield "naar gewoonte" geen rekening met haar opmerkingen. Zij moest dan wel toezicht uitoefenen op de werken die de aannemer uitvoerde. Noch _____ noch iemand anders heeft haar ooit gezegd dat voor deze werken geen vergunning nodig zou zijn (stuk 22).

_____ legden (klaarblijkelijk op basis van een onderzoek van hun raadsman, OK 1, stuk 93, en OK 2, stuk 72) in september 2005 gelijklopende verklaringen af (stukken 42, 65 en 69). Zij verklaarden met verwijzing naar het besluit van 14 april 2000 dat er helemaal geen vergunningsplicht was: de werken vielen onder de uitsluiting bedoeld in art. 3, 18°. Op de bestaande verharding werd een nieuwe laag aangebracht. Er werd geen nieuwe verharding aangebracht. De veiligheidsstrook werd nieuw aangelegd maar bestond al vroeger.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur volgde dit standpunt niet (stuk 65). Overlagingswerken zijn niet vergunningsplichtig (art. 3, 18, b, van het besluit van 14 april 2000). De werken beperkten zich echter daartoe niet. Het (op 29 maart 1994 vergunde) fietspad werd versmald en tussen de rijbaan en het fietspad werd een nieuwe, bredere veiligheidsstrook aangelegd. Dit zijn wel degelijk vergunningsplichtige werken. Voor de werken in de _____ werd overigens op 11 maart 2003 een vergunningsaanvraag ingediend (waarover, blijkbaar, nog geen definitieve beslissing was genomen). Voor de werken diende dan ook een regularisatieaanvraag te worden ingediend.

_____ verklaarde op 27 maart 2006 nog dat na de aanvraag, die op 11 maart 2003 werd ingediend, AROHM op 27 oktober 2003 een brief had gestuurd in verband met de afmetingen van het fietspad. Het college antwoordde daarop dat de normen voor gemeentewegen louter een aanbeveling waren, waarna AROHM niets meer van zich liet horen (stuk 71). Uit zijn verklaring van enkele maanden later (stuk 84) blijkt dat op 17 augustus 2003 zelfs een proces-verbaal van vaststelling werd opgemaakt door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voor de wederrechtelijke uitvoering van werken, waarvan het schepencollege door het parket van de procureur des Konings op de hoogte werd gesteld op 24 augustus 2003. In een brief van 27 augustus (oktober?) 2003 maakte de verantwoordelijke verkeersplanning van AROHM opmerkingen; het antwoord van het college in de brief van 5 november 2003 was dat er geen bijkomende gegevens moesten worden overgemaakt.

De werken aan het fietspad werden dus uitgevoerd terwijl het college van burgemeester en schepenen wist dat al een proces-verbaal (voor andere werken) was opgesteld geworden, een vergunningsaanvraag nog in behandeling was en alvast opmerkingen werden gemaakt over de breedte van het fietspad.

8. Het college was van oordeel dat er voor de _____ geen regularisatiedossier moest worden opgesteld.

Er werd geen herstellvordering ingediend (stukken 92 e.v.).

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur was van oordeel dat de werken voor regularisatie in aanmerking kwamen (OK 1, stuk 106).

Tenlasteleggingen A3, B1 en B2 (OK 3)

9. Op 3 augustus 2005 werd eveneens proces-verbaal opgesteld met betrekking tot de wederrechtelijke uitvoering van werken in verband met het herinrichten van de parking van het (zie plan, stuk 4, en foto's, stukken 5-6).

Voor deze werken was op 17 mei 2004 een bouwvergunning afgeleverd. Deze vergunning legde op dat het bindend advies van de cel Monumenten en Landschappen stipt diende te worden nageleefd. Een voorwaarde luidde: *"Alle bomen moeten eerst onderworpen worden aan een boomtechnisch onderzoek naar de kwaliteit van de bomen en hun groeiplaats. Dit onderzoek dient te gebeuren door een vakbekwaam boomverzorger. De hieruit volgende voorwaarden dienen gerespecteerd te worden"* (stukken 10 en 13). Volgens het boomtechnisch onderzoek mochten 8 bomen worden geroid. Er werden evenwel 18 bomen geveld (**tenlastelegging B1**).

Op het achterste gedeelte van de parking rechts werden, in tegenstelling tot wat op het ingediende plan werd getekend, geen verplaatsbare bloemenschalen geplaatst. Dit gedeelte werd permanent als parking ingericht en gebruikt (**tenlastelegging B2**).

Ten slotte werd, zonder vergunning, een bijkomende doorsteek gemaakt naar en werd achteraan links de toegang in kasseien aangelegd tot op het einde van het achterliggende speelterrein (**tenlastelegging A3**).

De voorwaarde in verband met de bomen werd opgelegd omdat het behoud van een deel van de bomen niet als realistisch werd beschouwd. De werken waren niet in overeenstemming met het behoud van een goede conditie omwille van graafwerken en verhardingswerken binnen een zone van twee meter rond de kruinprojectie (stuk 13). De te rooien bomen scoorden meestal slecht wat veiligheid betreft (stukken 19 e.v.). De boomdeskundige merkte op dat de lijnen van het ontwerp wel langs een aantal bomen heen liepen maar dat geen rekening werd gehouden met de wortels. Bij gebrek aan aangepaste bestekomschrijvingen werd het behoud van sommige bomen niet als realistisch beschouwd (de boomdeskundige vermeldde "grosso modo" de bomen nrs. 4 tot en met 26 en de bomen 32 en 33); indien men deze bomen wenste te behouden, dienden het plan en het lastenboek te worden herzien (stuk 23). Zijn verslag dateert van 20 augustus 2004.

De werken "herinrichting parking" werden aangevat op 27 september 2004 (aanvangsbevel, stuk 31). Zij duurden tot 26 januari 2005 (verklaring van stuk 29).

De bomen werden geveld op 27 en 28 september 2004 (stuk 203). Het vellen van de bomen veroorzaakte protest in de gemeente. Er werden vijftien witte kruisjes geplant (stuk 186).

10. verklaarde dat hij niets te maken had met het vellen van de achttien bomen. Hij legde voorts een gelijklopende verklaring af als met betrekking tot de onder A1 en A2 ten laste gelegde feiten (stukken 28-29).

verklaarde dat achteraf in het schepencollege ter sprake was gekomen dat de werken niet overeenkomstig de vergunning werden uitgevoerd. vond echter dat het geen probleem was en dat er toch een regularisatie zou komen; dat zou al met AROHM zijn besproken. Er werd dan gezamenlijk besloten over te gaan tot regularisatie. Zij meende misleid te zijn door die de zaken te rooskleurig of minimaliserend zou hebben voorgesteld (stuk 36, zie ook de verklaring van vierde schepen , stuk 42).

De beslissing om een regularisatiedossier samen te stellen werd genomen enkele dagen vóór de ondervraging van de leden van het college van burgemeester en schepenen (verklaring van derde schepen, stuk 55).

(stukken 60-62) verklaarde dat tijdens de uitvoering van de werken een aantal bomen om technische redenen moesten worden geveld. De bomen nrs (een witte paardenkastanje), alle grootbladige linde), (' mocht worden geveld), (alle Hollandse linde) werden geveld omdat er bekabeling en riolering moest worden aangelegd. Boom nr. (witte paardenkastanje) werd om veiligheidsredenen geveld (hoewel de boomdeskundige geen enkel probleem vaststelde: stuk 19). Ook de hulst (nr. werd geveld bij gebrek aan toekomstperspectieven; de boomdeskundige stelde weliswaar een matige conditie vast maar er was uiteraard geen veiligheidsprobleem.

Hij erkende dat de ruimte waar verplaatsbare bloemenschalen dienden te komen, werd gebruikt als parkeerruimte. De bloemenschalen werden besteld en waren ondertussen geleverd. Het was de bedoeling de plaats verder als parkeerplaats te kunnen gebruiken en er zou een regularisatieaanvraag worden ingediend.

De doorsteek vooraan naar de was nodig om de ruimte achter de muur te kunnen gebruiken voor het plaatsen van kermisattracties.

De toegangsweg in kasseien werd aangelegd met het oog op het comfort en de veiligheid van de bezoekers. Er lag voordien al een weg, hier en daar verhard met kasseien.

Hij verklaarde dat hij alleen maar kan laten uitvoeren wat het college heeft beslist, steeds na advies van de technische dienst, dienst ruimtelijke ordening en dienst leefmilieu. Deze diensten volgden de werken dagelijks op. Tijdens de uitvoering van de werken zou niemand hem daarover

hebben aangesproken. Op de vraag of hij van oordeel is dat hij aan zijn opvolgingsplicht heeft voldaan, antwoordde hij dat hij daaronder verstaat dat hij in eerste instantie rekening houdt met het advies van de bevoegde diensten en dat hij zo goed als dagelijks contact heeft met de ambtenaren die instaan voor de uitvoering van de werken. Als er geen signaal komt dat er iets verkeerd is, is voor hem alles in orde.

verklaarde dat hij de werken als zodanig niet opvolgde omdat ze onder de bevoegdheid van vallen. Hij verklaart zijn verantwoordelijkheid te willen opnemen. *"Wij waren daar fout, dat mocht niet gebeurd zijn. Ik persoonlijk betreur dat zeer, doch ik maak deel uit van een coalitie, waar men water in zijn wijn moet doen en waar men een zekere collegialiteit aan de dag moet leggen wil men kunnen blijven voortdoen"* (stuk 70). Hij verklaarde nog dat op de werken toezicht uitvoerende maar dat zij hem nooit iets kwam zeggen. Zij en lichtten het college voor. Op de vraag of hij van oordeel is dat hij aan zijn opvolgingsplicht heeft voldaan, antwoordde hij dat hij als hij in het verleden opmerkingen maakte, in aanvaring kwam met het lag niet in zijn aard om conflicten te scheppen (stuk 70).

wees erop dat een aantal bomen om technische redenen dienden te worden gekapt omdat zij de verwezenlijking van het goedgekeurde plan niet toelieten. Hij was ook van oordeel dat de opmerkingen van de boomdeskundige een opportuniteitsoordeel toelieten (*"in geval van behoud met de boom om de 2 tot 3 jaar opnieuw gekandelaard worden, verbeteren standplaats"*). Hij beschouwt de technische opvolging van werken niet als zijn taak, dat is het werk van de bevoegde schepen en de ambtenaren. Bij de uitvoering van werken moet de bevoegde schepen zeker de mogelijkheid hebben om opportuniteitsbeslissingen te nemen. Het zou ondoenbaar zijn dat dergelijke beslissingen steeds door het schepencollege zouden moeten worden genomen. Op de vraag of hij van oordeel is dat hij aan zijn opvolgingsplicht heeft voldaan, antwoordde hij of hiervan een definitie kan worden gegeven voor iemand in de positie van voorzitter van een college en in de uitoefening van een politiek mandaat. Als opdrachtgever van werken komt het wel aan het schepencollege toe technische rapporten en verslagen over de vordering van werken te lezen en te bespreken en in voorkomend geval bij te sturen, en uiteindelijk over te gaan tot de goedkeuring van werken (stukken 76-77).

Ook de gemeentesecretaris sprak over een "opportuniteitsbeoordeling" (stuk 136).

verklaarde dat de opdracht tot het vellen van de 18 bomen werd gegeven door "het college in de persoon van schepen Zij meende dat de werken werden uitbesteed aan een aannemer met de hulp van personeel van de groendienst (stuk 89). Over wat de werken aan het gemeentehuis betreft, verklaart ze dat zij zich aan de vergunning zou houden maar kwam tussen en besliste om een aantal zaken te wijzigen.

Zij hield bij de raming van de werken rekening te houden met het doortrekken van de toegang tot aan het speelplein, hoewel dat niet op het plan was voorzien.

De bloemenschalen waren daarentegen, hoewel voorzien op het plan, niet in de raming voorzien. Volgens haar werden die bloemenschalen nooit besteld.

Zij werd steeds voor voldongen feiten geplaatst. Zij is de enige die nog durft te protesteren, maar dit belet hem niet om haar en iedereen af te blaffen; men zwijgt dan voor de rust (stukken 89-90). Zij legt een e-mail voor die onder andere de volgende passus bevat: *"Als schepen, lid van het college, en politiek verantwoordelijke, neem ik samen met mijn collega's de beslissing voor uitvoering. Dat er soms zaken zijn waarmee u het niet eens bent kan ik best geloven. Toch moeten deze uitgevoerd worden."* (stuk 92).

Zij legt de nota voor waarin wordt uiteengezet dat bij de aanleg van de omheiningmuur (overeenkomstig het goedgekeurde plan) de destijds bestaande ingang voor vrachtwagens langs de kant van de verdwenen was en dat een nieuwe ingang voor zware vrachtwagens (voor leveringen, kermissen, ...) moest worden gerealiseerd. Daartoe diende een deel van 4 meter uit de omheiningmuur gezaagd en opgebroken te worden. De vraag werd gesteld of het college akkoord ging om het uitzagen en opbreken te laten uitvoeren door aannemer De Waele in regie (stuk 94). Het schepencollege van 9 november 2004, waarop beklagden aanwezig waren, keurde dit goed (stuk 95).

Uit de verklaring van [] blijkt de wijze waarop de beslissing tot het vellen van de bomen werd genomen. Hij had met de boomdeskundige contact opgenomen. Terwijl de boomdeskundige van oordeel was dat het behoud van meerdere bomen niet bepaald realistisch was zonder een aangepast bestek vonden [] en [] dat een aanpassing van het bestek uitgesloten was: dat zou voor veel extra kosten en vertraging zorgen. De werken moesten uitgevoerd worden zoals gepland. Hij kreeg de opdracht een aannemer aan te stellen om de werken zo spoedig als mogelijk te kunnen vellen. Hij moest het verslag van de deskundige op de dagorde van het college plaatsen en ondertussen aan een aantal aannemers een offerte vragen. Hij vroeg een prijs bij een zestal aannemers. Hij maakte hierover een nota die aan het schepencollege werd voorgelegd (stuk 109). Het college besliste daarop dat 15 bomen mochten worden geveld en stelde de goedkoopste aannemer, [] aan. [] drongen erop aan dat de werken zo spoedig als mogelijk zouden worden uitgevoerd.

De nota vermeldt dat, naast de zeven bomen die om veiligheidsredenen moeten worden geveld, acht bomen moeten worden geveld omdat zij zich boven de nieuw aan te leggen riolering bevinden (nr. []) of omdat ze binnen de te verhardende zone staan (nrs. [] tot en met []). De nota vermeldt tevens dat nagenoeg alle andere bomen (een 19-tal) voor of naast het gemeentehuis vermoedelijk op korte of middellange termijn verdwijnen omdat met de werken schade aan het wortelgestel onvermijdelijk is, bij gebrek aan aangepaste bestekomschrijvingen om mogelijke boomschade

te voorkomen. Er werd voor gevreesd dat uiteindelijk slechts een drietal bomen behouden zouden blijven. De zaak werd dan besproken op het college van 21 september 2004 (stuk 110) *egt de notulen van het schepencollege voor (stuk 133).* Het college nam kennis van het verslag van de milieubedenker en besloot tot het vellen van 15 bomen ("*7 bomen om veiligheidsredenen en 8 bomen voor de werken*").

In een anonieme brief die de politie ontving, werd vermeld dat dure natuurstenen in India, die nodig waren voor de uitvoering van de werken, werden besteld ruim voordat het advies van de boomdeskundige werd gegeven. Dit verklaart dan waarom zeker geen rekening werd gehouden met het advies van de boomdeskundige (stuk 114).

bevestigde hierover een en ander te hebben vernomen (stuk 146).

bevestigde dat de boordstenen al werden besteld in juni 2004. De bestelbon dateert inderdaad van 23 juni 2004, zoals bij navraag bij de leverancier van aannemer blijkt (stuk 175).

De anonieme brief vermeldde eveneens dat de bestelling van de dure boordstenen verklaart waarom *veel moeite heeft gedaan om het oorspronkelijke negatieve advies van de afdeling Monumenten en Landschappen om te buigen naar een voorwaardelijk positief advies, namelijk een advies gekoppeld aan de voorwaarde om het vellen van de bomen afhankelijk te maken van het advies van een boomdeskundige. Hij is daarvoor nog naar het kabinet van *gegaan en ook bij hem thuis.**

zette zijn standpunt uiteen in verband met het rooien van eeuwenoude bomen en de onherroepelijke verminking van een uniek dorpsgezicht (stukken 122 e.v.). Er werd ook gemeld dat een persoon onder aanhoudende druk van werd gezet om onjuiste verklaringen af te leggen.

In zijn mail aan een boomkweker met het oog op de bestelling van grote bomen, lichtte *toe dat onder de verwijderde bomen er enkele "monumentale exemplaren (o.m. een witte paardenkastanje met een omtrek van ca. 4 m" waren alsook: "Het spreekt vanzelf dat deze ingreep een grote impact heeft op het dorpsgezicht"* (stuk voorgelegd door de beklagden *onder B1).*

Aannemer *die de bomen velde, verklaarde alleen met contact te hebben gehad (stuk 151).* De bomen werden gemerkt door *de werkleider van de groendienst, op basis van een plan dat hij van *kreeg (stuk 164).* Hij verklaarde dat de kapoperatie werd opgevolgd door *en niet door (stuk 165).* *verklaarde echter dat en hierover logen (stuk 170).* Zij verwijst naar de stukken om de volledige verantwoordelijkheid voor het vellen van de bomen te leggen bij de dienst leefmilieu (stuk 180). Zij legt stukken voor waaruit blijkt dat zij op de voormiddag waarop de bomen werden geveld, met verlof was.*

In een lange nota zet *echter uiteen dat hij helemaal niet akkoord was gegaan met de gang van zaken en dat hij er alles aan gedaan*

heeft om de bomen te redden (stuk 197). Zo vermeldt hij onder meer dat de grote lindebomen die voor het gemeentehuis stonden en die werden geveld om de parking aan te leggen, nog door hem samen met een ingenieur werden behandeld om ze te revitaliseren. Het ontwerp voor de heraanleg werd opgemaakt door [naam]. Het werd besproken in de gemeentelijke adviesraad voor milieu en natuur en kreeg een negatief advies (verslag van de vergadering: stuk 208; tijdens een vergadering na de uitvoering van de werken werd geprotesteerd tegen het terzijde schuiven van het negatief advies: stukken 214 en 216). Hij heeft nooit een afschrift gekregen van de bouwvergunning. Voor haar en

[naam] was het behoud van alle bomen zo goed als onmogelijk en onbespreekbaar omdat elke aanpassing van het plan voor vertraging zou zorgen en aannemer [naam] wou de werken zo spoedig als mogelijk aanvatten. Bovendien waren de op maat gemaakte borduren in natuursteen al enkele maanden geleden besteld (stuk 201-202). Zij duidde de te vellen bomen op een plan aan. Hijzelf heeft aan Etienne Speleers gevraagd de bomen te merken. [naam] bleef na de beslissing van

het college aandringen op spoed voor het aanstellen van de aannemer. Tijdens het vellen was [naam] aanwezig om erover te waken dat geen verkeerde bomen zouden worden geveld. De bomen werden geveld op 27 en 28 september 2004. De aannemer zegde hem dat hij op aanwijzing van [naam] en een

[naam] nog een bijkomende boom had geveld. Bij de uitvoering van de werken moest hij dikwijls tussenkomen omdat de werken werden uitgevoerd zonder enige voorzorg voor de bomen. Toen hij daarover zijn ongenoegen uitte bij [naam] vond hij wel gehoor (stuk 203). Zijn dienst heeft ook voldoende middelen gekregen om een kwaliteitsvolle heraanplanting te verrichten.

Bij zijn verhoor op 8 juni 2009 bekleemtoonde [naam] dat alle beslissingen door het volledige schepencollege werden goedgekeurd (zie ook stuk 264). Hij werd tijdens dit verhoor geconfronteerd met de verklaringen van [naam] en de andere schepenen (stukken 253-254). Hij blijft erbij dat hij alleen heeft uitgevoerd wat het college heeft beslist op basis van de adviezen. Hij ontkent dat hij zelf ooit opdrachten aan [naam] heeft gegeven. Hij bevestigt dat hij gaan kijken is bij de firma die de boordstenen leverde maar ontkent te weten dat er een verband was tussen de bestelde boordstenen en het vellen van de bomen. Het college werd nooit geraadpleegd om na te kijken of het ontwerp kon worden aangepast.

Hij bevestigde dat hij samen met burgemeester [naam] is gegaan die dan ervoor gezorgd heeft dat het advies werd aangepast (stuk 256).

Hij bevestigde dat in zijn opdracht nog een bijkomende boom werd geveld die in zeer slechte staat was.

Zijn conclusie is dat er aan het college onjuiste informatie werd overgemaakt, waardoor het college misleid werd. Van zodra het college vernam dat er zaken verkeerd liepen, werden de nodige maatregelen getroffen en werden regularisatie-aanvragen ingediend (stuk 257).

Hij verklaarde nog dat de gemeente de bloemenschalen in voorraad heeft en dat die niet moesten worden besteld (stuk 254).

Hij maakte het advies van de dienst Monumenten en Landschappen van 9 mei 2006 over (na een aanvankelijk ongunstig bindend advies over een regularisatie-aanvraag). Het vermeldt (stuk 259):

- de herplanting zal op termijn het parkaspect van de omgeving ten goede komen;
- de opening in de tuinmuur (de doorsteek naar de is beperkt en alleen bij speciale gelegenheden bruikbaar; gelet op de geringe hoogte van het muurtje en de beperking in het gebruik is dit aanvaardbaar;
- de bijkomende parkeerplaatsen mogen alleen bij uitzonderlijke gelegenheden gebruikt worden; de bloemenschalen ontbreken echter nog;
- de wandelpaden in het park achter het kasteel werden zonder toelating aangelegd en deze wijze van verharding is vreemd in een parkomgeving; omdat het volledige verwijderen van de paden nieuwe schade aan de bomen zou kunnen veroorzaken, kunnen ze worden gedoogd voor zover de breedte ervan wordt beperkt.

Hij maakte een nota over van een dat zich schaarde achter het gemeentebestuur en zich distantieerde van een klacht door een ander comité. Volgens deze was het "*esthetisch en ecologisch verantwoord om het bomenbestand vóór het gemeentehuis globaal aan te pakken*" (stuk 262).

Hij maakte ook door hem opgestelde nota's over (stukken 266 en 268), onder andere een tekst die volgens hem werd opgesteld in overleg met de verschillende diensthoofden.

Uit een mail van 28 mei 2009 blijkt dat hij zich beklaagde over de besluiteloosheid binnen het college. Het college zou moeten beslissen of het advies van Monumenten en Landschappen wordt gerespecteerd dan wel of het een andere richting uit wil gaan. Er was één zaak die wel onmiddellijk kon worden geregeld, namelijk het plaatsen van bloemenschalen (stuk 288).

Op 31 juli 2009 (OK 5, stuk 425) legde een aanvullende verklaring af. Zij maakt gewag van een zeer slechte verstandhouding met die haar door verbaal en zelfs fysiek geweld verplichtte allerlei zaken op papier te zetten die niet wettelijk waren. Zij zou daardoor verscheidene depressies hebben opgelopen. Zij geeft over een aantal zaken bijkomende verduidelijking:

- het feit dat de wandelpaden zo breed werden aangelegd, was een idee van hij wou dat de voertuigen van de groendienst het pad tot achteraan het park konden gebruiken, alsook dat bij festiviteiten auto's tot daar het pad konden gebruiken; hij had nooit gedacht dat er op de werken een controle zou komen;
- liet duidelijk verstaan dat de bloembakken nooit zouden worden geplaatst zodat er meer parkeerruimte was;
- zij geeft een gedetailleerd relaas van de wijze waarop de boordstenen samen met en aannemer zij de leverancier

werden gekozen en werden besteld terwijl de vergunning nog niet definitief was goedgekeurd.

11. Uit een mail van 3 juni 2009 van de gemeentesecretaris blijkt dat aan het personeel werd meegedeeld dat na een ongunstig advies van Monumenten en Landschappen geen regularisatievergunning werd verkregen voor de aanleg van de parking aan het gemeentehuis en de wandelpaden in het park. Er werd meegedeeld:

- dat de zes parkeerplaatsen alleen bij uitzonderlijke omstandigheden mogen worden gebruikt;
- dat de aangelegde wandelpaden worden gedoogd mits beperking van hun breedte tot 1,5 meter.

Er werd gemeld: *"Daar het Parket de behandeling van dit dossier heeft hernomen heeft het college van burgemeester en schepenen in zitting van 2 juni besloten om reeds een eerste stap te zetten voor de uitvoering van deze voorwaarden. Vanaf donderdag 4 juni zullen bloemenschalen op de 6 bewuste parkeerplaatsen worden geplaatst, hiervoor zal vandaag een parkeerverbod worden aangebracht"* (stuk 290).

Uit de regularisatievergunning van 19 oktober 2007 (voorgelegd door de beklagden stuk onder A3) blijkt echter dat de regularisatie van onder andere de volgende werken werd aangevraagd:

1. bij de parking wordt een bijkomende 5,16 m brede occasionele toegang voorzien naar de deze toegang wordt afgesloten met 3 wegneembare paaltjes;
2. voor de 6 zuidwestelijk gesitueerde parkings wordt een permanent gebruik gevraagd;
- (...)
5. de verharding van het wandelpad tussen voormelde brandweerweg en de zuidelijk gesitueerde zone met speeltuigen;
6. de verharding van het wandelpad tussen voormelde brandweerweg en de westelijk gesitueerde parking achter de bibliotheek".

Zoals hierboven vermeld, was het advies van de Cel Monumenten en Landschappen van 9 mei 2006 deels en voorwaardelijk gunstig. Overeenkomstig dit advies legde de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar de naleving van de volgende voorwaarden op:

"de voorwaarden, zoals geformuleerd in het advies dd. 09.05.2006 van de cel Monumenten en Landschappen van ROHM (...)
dienen stipt nageleefd te worden.

Dit betekent concreet dat:

1. de bijkomende occasionele toegang tot de parking vanaf de wordt afgesloten met 3 wegneembare paaltjes;
2. het permanent gebruik van de 6 zuidwestelijk gesitueerde parkings wordt niet toegestaan; behoudens bij uitzonderlijke gelegenheden (zoals tijdens de kermisperiode) dient deze zone ingenomen te worden door verplaatsbare bloemenschalen;
3. de verharding van de wandelpaden wordt beperkt tot een breedte van 1,5 m; de paden mogen niet voor gemotoriseerd verkeer gebruikt worden".

Zoals blijkt uit een brief van 13 december 2007 (voorgelegd door de beklagden stuk onder B1) trachtte het college van burgemeester en schepenen een wijziging van de door de cel "onroerend erfgoed" opgelegde voorwaarden via "hiërarchisch beroep" te verkrijgen. De beslissing in verband met de wandelpaden wordt echter bevestigd en verder toegelicht als volgt: *"De aanleg van de wandelpaden werd echter niet aanvaard. Deze zijn atypisch in de aanleg van een landschapspark en schaden het parkaspect. Aangezien het volledig verwijderen van deze paden nieuwe schade zou kunnen veroorzaken aan het bomenbestand, en met begrip voor het openbare karakter van het park, worden zij gedoogd mits hun breedte overal te beperken tot 1,50 m. Voor het welzijn van het bomenbestand kunnen de paden echter niet voor gemotoriseerd verkeer gebruikt worden"*. Voorts vermeldt de brief dat er op 27 januari 2007 overleg werd gepleegd tussen de gemeente, onroerend erfgoed en ruimtelijke ordening *"Dit leidde echter niet tot een oplossing. Onroerend erfgoed nam een inhoudelijk correct standpunt in, het schepencollege neemt geen initiatief om herstelmaatregelen uit te voeren. Uiteindelijk werd op 19/10/2007 de stedenbouwkundige vergunning toegekend onder de gekende voorwaarden."* In de brief komt de administrateur-generaal van het agentschap R-O Vlaanderen tot de conclusie: *"Er werd bij de regularisatieaanvraag door de cel onroerend erfgoed inhoudelijk een zo positief mogelijke houding ingenomen, binnen de juridische klijnen. Het aanvaarden van de wederrechtelijk aangebrachte verharding van de wandelpaden is inhoudelijk en technisch in tegenstrijd met een goed erfgoedbeheer"*.

Anders dan de gemeentesecretaris in zijn mail van 3 juni 2009 schrijft, was er bijgevolg wel een stedenbouwkundige vergunning maar werden de voorwaarden van deze stedenbouwkundige vergunning niet nageleefd.

Uit een brief van het college van burgemeester en schepenen van 25 november 2009 aan minister blijkt dat het college van burgemeester en schepenen blijft aandringen op een behoud van de brede wandelpaden: *"Het college is vragende partij om de bestaande, niet-vergunde wandelpaden met een breedte variërend tussen 2,16 en 2,86 m te behouden en dit in tegenstelling tot het standpunt van de cel Onroerend erfgoed, dat stelt dat deze breedte moet worden gereduceerd naar 1,50 m. Uiteraard is het college bereid een regularisatiedossier in te dienen na een principiële goedkeuring. Het standpunt van het college kan worden gemotiveerd:*

- *De bestaande breedte van de wandelpaden is nodig voor de gemeentevoertuigen voor het onderhoud van het park, de aanvoer van materiaal voor diverse manifestaties in het park enz.*
- *De paden zijn met tuinpaaltjes afgesloten zodat externen deze niet met de wagen kunnen betreden.*
- *Als verharding is gekozen voor duurzame, kwalitatieve, natuurlijke melafierkeien. Dit materiaal past bij de architecturale uitstraling van het gemeentehuis.*
- *Het uitbreken van een deel van de wandelpaden is onrealistisch; bij een volledige uitbraak zal er schade ontstaan aan boomwortels"*.

12. Wat het deel van de parking betreft waarop de bloemenschalen dienden te worden geplaatst, kan worden opgemerkt dat een eerste aanvraag klaarblijkelijk de aanleg van een parking met 33 parkeerplaatsen beoogde. Deze aanvraag werd ongunstig gemotiveerd. Uit de vergunning van 17 mei 2004 kan worden afgeleid dat het negatief advies steunde op de opvatting dat de omgeving van het gemeentehuis autovrij moet worden aangelegd om het historisch karakter van de site te herwaarderen.

Het plan werd vervolgens aangepast waarbij het aantal parkeerplaatsen tot 21 werd beperkt *"en een gedeelte van de parkeerplaatsen onttrokken zal worden aan hun functie door het aanbrengen van bloembakken"*. Dit aangepaste plan werd gunstig geadviseerd (stuk 5).

Dit belette het college van burgemeester en schepenen niet na de regularisatievergunning van 19 oktober 2007 een hiërarchisch beroep in te stellen in verband met de voorwaarde dat de bijkomende parking niet permanent mocht worden gebruikt en daartoe aan te voeren dat *"het (...) niet logisch is een deel van de parking te mogen aanleggen om ze niet permanent te kunnen gebruiken. Er is nood aan een ruime parking rond het gemeentehuis. De zes parkeerplaatsen zijn in oppervlakte klein ten opzichte van de gehele parking. De goede ruimtelijke ordening wordt door deze zes permanente parkeerplaatsen niet geschaad of overschreden"* (brief van 13 december 2007 (voorgelegd door de beklaagden stuk onder B1).

Einde 2007 werd dit standpunt nog afgewezen (brief van 13 december 2007 (voorgelegd door de beklaagden en stuk onder B1). Begin 2010 werd de aanvraag *"tot het permanent gebruiken van deel parking aan het gemeentehuis"* geregulariseerd (vergunning van 21 januari 2010, voorgelegd door de beklaagden stuk onder B2). Er werd gewezen op het feit dat alle verhardingen al waren uitgevoerd en in dezelfde materialen, dat het permanent gebruik geen visuele impact zal hebben en dat er geen natuur-, bos- of groenelementen moeten verdwijnen noch andere beeldbepalende elementen. Het advies van de gewestelijk erfgoedambtenaar beperkt zich tot de afweging dat de aanleg van de parkeerplaatsen op 17 mei 2004 werd vergund en dat er momenteel nood is aan parkeerplaatsen rond het gemeentehuis.

Tenlasteleggingen onder D

Tenlastelegging D1 (OK 4)

13. Op 4 oktober 2005 werd proces-verbaal opgesteld in verband met het dubbelzijdig reclamebord langs de op de hoek van De politie vernam dat het schepencollege dergelijk bord had vergund als *"dubbelzijdige infocom"* terwijl het bord in werkelijkheid een echt reclamebord is dat op die plaats langs de als toeristische verkeersweg niet toegelaten is.

De vermeldingen in verband met de gemeente zijn inderdaad verwaarloosbaar (foto's stukken 5-6). een verantwoordelijke binnen bevestigde dat het een puur reclamepaneel was: er zouden wel boodschappen van openbaar nut op kunnen staan maar de mogelijkheid daartoe staat niet in het contract (stuk 105, vgl. de verklaring van stuk 114-115).

De vergunning werd door aangevraagd op 1 juli 2004 voor "het plaatsen van dubbelzijdige infocom". De vergunning werd afgeleverd op 21 september 2004 (stuk 25). deed daarvoor een beroep op van de firma (verklaring van stuk 105). Die schreef een kattedeljetje aan administratief medewerker op de dienst Stedenbouw, met de mededeling dat haar zou willen vragen dit dossier maandag op het schepencollege te behandelen (stuk 19; verklaring stuk 143, en stuk 145).

is een toeristische verkeersweg vanaf de stelplaats van tot de kruising met de (stuk 34 en plan stuk 43).

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bevestigde dat het reclamebord wederrechtelijk werd geplaatst; *"deze vergunning werd door mijn bestuur niet geschorst gezien het om een infocom ging. Uit de vaststellingen d.d. 04/10/2005 blijkt dat het een dubbelzijdig reclamebord betreft"* (stuk 46).

Het schepencollege keurde op 30 november 2004 het ontwerp van overeenkomst met *"betreffende het plaatsen van een publicitaire dubbelzijdige infocom en twee elektronische lichtkranten"* goed. Het vermeldt dat voorstelde "om in ruil voor de toelating tot het plaatsen van een publicitaire dubbelzijdige infocom twee elektronische lichtkranten te leveren en te plaatsen". Deze elektronische lichtkranten zouden de verouderde gemeentelijke infopalen vervangen (stuk 71).

Uit de stukken die overmaakte, blijkt dat de besprekingen hierover al een tijdje liepen. In brieven van 1 maart 2004 en 17 mei 2004 aan het college, ter attentie van werd verwezen naar besprekingen en werd informatie overgemaakt over de infocom en de lichtkranten (stuk 91). In een brief van 4 juni 2004 van het schepencollege werd aan meegedeeld dat de plaatsing van een "dubbelzijdige infocom" en de levering van twee lichtkranten op de zitting van 1 juni 2004 principieel werd goedgekeurd (stuk 89).

14. verklaarde dat het initiatief had genomen voor het plaatsen van het bord. Bij besprekingen over de vergoeding wou de burgemeester zeker geen vergoeding in geld. Er werd toen overeengekomen dat twee lichtkranten zouden worden geplaatst. Hij heeft op een dag een rondrit gemaakt met om de meest

geschikte plaats voor het bord te zoeken. wist wel dat het bord er niet mocht staan. Maar het ging om een niet heel groot bord en omdat er in de buurt twee reclameborden van concurrerende firma's hingen en niemand bezwaar maakte en de vergunningen werden afgeleverd, werden de borden dan toch geplaatst (stukken 109-110).

Afgevaardigd bestuurder verklaarde dat naar zijn mening de firma geen schuld trof. Aan hen werd een vergunning toegekend (stuk 119). Hij vermeldt nog dat de gemeente niet alleen twee lichtkranten maar ook een fietsenrek kreeg.

Uit een opgave van blijkt dat de kostprijs van "aankoop en plaatsing lichtkranten, fietsrek e.d." 10.075,00 EUR bedroeg. De omzet tot 30 november 2005 (over iets meer dan een jaar) bedroeg 14.973,00 EUR (stuk 138). gaf een raming van alle andere kosten (met inbegrip van de kosten van aanschaf paneel voor een bedrag van 15.863,00 EUR en indirecte kosten, begroot op 26% van de totale operationele kost...).

Nadine verklaarde dat zij aan onmiddellijk had meegedeeld dat zijn aanvraag voor geen enkele kans maakte omdat de weg een toeristische verkeersweg was. antwoordde haar dat hij zowel van als van ermee moest doorgaan. deelde haar mee dat alles geregeld was. Op de provincie (de bestendige deputatie, voor de rooilijn) zou men geen bezwaar maken. *"Hij voegde er nog aan toe dat het hier in feite geen echt reclamebord was maar een infocom, waar berichten van de gemeente dienden op te komen. Ik had natuurlijk wel door dat dit een voorwendsel was, want ik had ook gehoord dat men lichtkranten zou plaatsen die daar wél voor dienen"*. Zij heeft op de documenten nog vermeld dat het om een toeristische verkeersweg ging maar ze was er niet over verwonderd dat "de provincie" hierover geen opmerkingen maakte (stukken 148-149).

ambtenaar bij de provincie, bevestigde dat de provincie als wegbeheerder alleen een advies levert over de bouw- en rooilijn. De gemeente kan zich niet beroepen op een gunstig advies van de provincie om een stedenbouwkundige vergunning te verantwoorden (stuk 153).

Gemeentesecretaris verklaarde dat het college wist dat het deel van de een toeristische verkeersweg was. Het college had in het verleden al dikwijls aangedrongen op een wijziging van dit statuut (zie stukken 162 e.v.) maar daar werd nooit op ingegaan. Het college beschouwde deze zaak als een testcase. De beslissing tot het plaatsen van het bord, met kennis van zaken, werd unaniem door het college genomen (alleen was op de zitting afwezig) (stukken 158-159). Op de agenda noteerde hij dat de termijn van schorsing moest worden afgewacht (stuk 160).

verklaarde dat hij wist dat het over een toeristische verkeersweg ging. had echter erg op de plaatsing van de borden aangedrongen en volgens hem was de al lang geen toeristische verkeersweg; hij had daarvoor al in

gelobbyd. Het college wou voordien al lichtkranten plaatsen; het is bij die gelegenheid dat opperde dat ze de lichtkranten gratis konden krijgen in ruil voor de plaatsing van een reclamepaneel.

verklaarde dat het advies van de bestendige deputatie gunstig was en dat er ook geen schorsing van de vergunning kwam. Toen werd het paneel geplaatst. De burgemeester heeft het contract met onderhandeld (stukken 183-184).

legt de verantwoordelijkheid bij de hogere overheden. De bestendige deputatie leverde een gunstig advies af en de vergunning werd niet geschorst (stuk 188). Hij beklagt zich voorts over het feit dat de al lang geen toeristische verkeersweg meer is. Hij maakt een nota over waarin wordt beklemtoond dat de overeenkomst met pas werd gesloten na het verstrijken van de schorsingstermijn (stuk 208).

Nadien heeft het schepencollege, na de geslaagde "test-case", nog een stedenbouwkundige vergunning toegekend aan (stuk 209).

De andere schepenen en de burgemeester legden verklaringen af die erop neerkwamen dat de zaak een test-case was om te zien of de achterhaalde regelgeving nog zou worden toegepast, dat de bestendige deputatie een gunstig advies gaf en dat de vergunning niet werd geschorst.

verklaarde nog dat hij voordien niets van de levering van een fietsenrek afwist (stuk 222).

Burgemeester voegde er nog aan toe dat voordien AROHM vooraf telefonisch had geraadpleegd en alvorens de officiële vergunningsprocedure te starten en dat bleek dat er geen bezwaren waren tegen de toekenning van de vergunning (stuk 235). verklaarde alleen dat advies werd ingewonnen bij de bestendige deputatie.

15. Ondanks de aankondiging dat een herstellvordering zou worden ingeleid (stuk 254), gebeurde dit uiteindelijk niet.

Tenlastelegging D2 (OK 6)

16. Op 1 december 2005 werd proces-verbaal opgesteld in verband met het reclamebord op de parking van langs de (foto's stukken 10-12).

Ook op die plaats is de een toeristische verkeersweg (verkeersweg nr.

Het college van burgemeester en schepenen leverde op 14 juni 2005 een vergunning af aan voor "het plaatsen van multizijdig infobord van 10 m²" (stuk 18).

De werken voor de plaatsing van het reclamebord werden uitgevoerd in de loop van de daaropvolgende maanden (stukken 97 e.v.). De in het proces-verbaal bepaalde aanvangsdatum van "1 april 2005", en zoals vermeld in tenlastelegging D2, dient dan ook te worden gecorrigeerd in "14 juni 2005".

De eigenaar van het perceel, werd aangesproken door voor de plaatsing van een reclamepaneel dat werd geplaatst op de parking van De exploitant van de winkel kreeg zijn naam vermeld op het reclamebord; de overeenkomst werd met gesloten (tegen een jaarlijkse vergoeding van 3.000,00 EUR) (stukken 34, 38).

17. die voor de aanvraag deed. verklaarde niet op de hoogte te zijn van het feit dat de een toeristische verkeersweg was (stuk 76). afgevaardigd bestuurder van verbaasde zich over het verhoor omdat zij beschikten over een stedenbouwkundige vergunning (stuk 82).

Gemeentesecretaris lede een soortelijke verklaring af als met betrekking tot het bord van Ook nu werd de beslissing in het schepencollege unaniem genomen (alleen was afwezig).

De schepenen en de burgemeester legden gelijklopende verklaringen af (op basis van de nota die overhandigde: zie OK 4, stuk 209). Het gunstig advies van de bestendige deputatie, de niet-schorsing van de vergunning en de geslaagde "test-case" met waren argumenten om ook nu een stedenbouwkundige vergunning toe te kennen.

18. Ondanks de aankondiging dat een herstellvordering zou worden ingeleid (stuk 153), gebeurde dit uiteindelijk niet.

Tenlasteleggingen C en E

19. Op 19 oktober 2005 wordt proces-verbaal opgesteld in verband met de "gemeentelijke stapelplaats" die zich naast het gemeentelijk containerpark bevindt.

Naast het containerpark ligt een zeer grote berg aarde gemengd met beton- en steenpuin en kasseien. Deze berg van met afval gemengde aarde ligt op onverharde ondergrond. De berg wordt geschat op 1.000 tot 1.500 m³. Het steenpuin wordt blijkbaar gesorteerd met een zeefbak waardoor de aarde wordt gescheiden van het puin. De zeefbak blijkt bij nader onderzoek te worden gebruikt door de mensen van de technische dienst (stuk 140, 144: verklaring van

De afvalberg ligt op de perceelsgrens met het Het terrein is omheind. Tussen het perceel en het meer is er geen afsluiting.

Het eerste deel van het terrein is verhard met beton. In daartoe opgetrokken betonnen bakken wordt allerlei inert afval (hout, kasseistenen, zand, en dergelijke) opgeslagen. In het midden van dit verharde deel ligt een hoop gezeefde aarde.

Het verharde deel werd stedenbouwkundig vergund. Er werd op 10 maart 2003 een vergunning toegekend voor de uitvoering van wegenwerken ter herinrichting van de stapelplaats (stuk 20). Het vergunde ontwerp voorzag in het aanleggen van een asfalt- en betonverharding voor de gemeentelijke openluchtstapelplaats (stuk 23). Op het plan staan een opslagplaats voor "aarde" en een opslagplaats voor "secundaire grondstoffen" aangeduid.

Volgens het gewestplan ligt het perceel in natuurgebied maar het bijzonder plan van aanleg heeft een andere bestemming aan het perceel gegeven. Het verharde deel is "ambachtelijke zone"; het onverharde deel heeft als bestemming deels bufferzone (waarin toegangswegen en parkeerplaatsen kunnen worden aangelegd en voorts beplantingen moeten worden aangebracht) en deels groenzone (waarin de bedieningswegen moeten worden aangelegd, stuk 17).

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bevestigde dat de stapeling van grond met steenpuin in de buffer- en groenzone gebeurt zonder stedenbouwkundige vergunning en strijdig is met de bestemmingsvoorschriften. Een regularisatievergunning is niet mogelijk (stuk 31).

Het terrein is eigendom van de intercommunale _____
 beschikt over een erfpacht. Officieel wordt het terrein gebruikt voor de opslag van bouwmaterialen. Het schepencollege vroeg destijds het advies van de dienst milieu of voor de opslag van bouwmaterialen een milieuvergunning nodig was. Deze materialen werden omschreven als teelaarde, niet-verontreinigde aanvulaarde (zoals zavel) en herbruikbare materialen zoals borduurstenen, en dergelijke (stuk 87-88 en de gedetailleerde nota van _____ stuk 258). Er werd echter nooit gesproken over een opslag of behandeling van afval. In de erfpachtovereenkomst met _____ wordt bepaald dat het terrein wordt bestemd voor "opslag en overslag van groenafval afkomstig van de plantsoendienst en van het aangrenzend containerpark en opslag en overslag van bouwmaterialen en materieel van de erfpachter" (stuk 12).

Het afval wordt vooral door _____ gestort. Het afval wordt af en toe ter plaatse gesorteerd en gezeefd door arbeiders van de gemeente. De teruggewonnen aarde wordt dan gestapeld op het verharde terrein in afwachting van hergebruik door de aannemer. Het gesorteerde afval wordt door _____ en op kosten van _____ afgevoerd voor verwerking. Eventuele gerecupereerde inerte bouwmaterialen worden tijdelijk gestockeerd en soms door de aannemer hergebruikt bij herstellingen of kleinere werken die in opdracht van de gemeente worden uitgevoerd. De afvalberg is echter zodanig groot dat sortering, afvoer en verwerking van dit afval zeer veel tijd en geld zou vragen (stuk 3).

Op 8 maart 2004 stelde het op de hoogte van de nieuwe regels in verband met het grondverzet. In dat verband werd erop gewezen dat bedrijven die de grondoverschotten destijds aanvaardden, dit niet meer zullen doen zonder de nodige attesten; *"als oplossing stellen wij voor de grondoverschotten voorlopig te stapelen, indien mogelijk op een terrein door U ter beschikking gesteld, en voor deze gronden gezamenlijk een technisch verslag te laten opmaken door een erkende bodemsaneringsdeskundige"* (stuk 27). Het college van burgemeester en schepenen nam van deze brief kennis op de zitting van 24 maart 2004 (stuk 26) en gaf er klaarblijkelijk zijn goedkeuring aan (stuk 26).

Voordien al had voorgesteld dat uitgegraven gronden op het gemeentelijk depot zouden worden gestapeld zodat de gronden eigendom blijven van de gemeente en kosten in verband met afvoer van gronden worden uitgespaard (stukken 38-40, voorgelegd door In de brief werd onder meer gewezen op het feit dat de voorgestelde werkwijze zou toelaten kosten uit te sparen omdat de uitgegraven gronden o.a. niet aan een milieuhygiënisch onderzoek zouden moeten worden onderworpen en, wanneer de gronden niet verontreinigd zijn maar meer dan 5% van het volume stenen bevatten, de gronden niet moeten worden gezeefd. Op 1 oktober 2003 keurde het college van burgemeester en schepenen de vraag van goed en werd toestemming gegeven voor het stapelen van "uitgravingsgronden" op het gemeentelijk depot (stuk 40).

20. verklaarde niet de opdracht te hebben gegeven voor de stortingen. Hoewel zij verklaarde geen kennis te hebben van de stortingen, vermoedde zij wel hierover het een en ander (stuk 36-37).

verklaarde het vergunde deel van het perceel te hebben aangelegd (zie ook stuk 58) en nadien aarde daar naartoe te hebben gebracht. Op het niet-vergunde deel was er bij zijn weten nooit iets gestort (stuk 43). Zijn chauffeur, bevestigt echter dat door hem op beide gedeeltes grond werd gestort. Ook de gemeentediensten kwamen daar storten. Het waren "de mannen van de gemeente" die hem zegden dat hij daar moest storten (stuk 49).

De gemeentearbeiders (stukken 60-79) zijn ervan op de hoogte dat op het niet-vergunde deel door en zijn onderaannemers aarde met steenpuin wordt gestort. Zelf hebben daar ook kleine hoeveelheden grond gestort. verduidelijkt dat het geen sluikstortingen kunnen zijn want het terrein is afgesloten en alleen en het gemeentepersoneel hebben een sleutel van het toegangshek. Werktoezichter bevestigt dat zijn mensen ook op het niet-vergunde deel aarde storten (stuk 84).

Milieuarbtenaar (stuk 85, zie ook zijn nota stuk 258), (stuk 90), (stuk 101), (stuk 106), (stuk 111) en (stuk 119) en (stuk 130) verklaarden niet op de hoogte te zijn van het storten.

verklaarde nog dat zich zeer veel inzet en alles wat onder zijn bevoegdheid valt, van zeer nabij opvolgt en werven zeer regelmatig bezoekt. Het is volgens hem best mogelijk dat ervan op de hoogte was dat afbraakmateriaal werd gestort (stuk 89).

verklaarde te weten dat de gemeente (op het vergunde deel) herbruikbare materialen stapelde en dat aannemer vroeg of de afgegraven gronden op het gemeentelijk depot konden worden gestort. Hij wist echter niet dat er buiten het vergunde deel werd gestort (stuk 124).

Niet alleen maakte van dit terrein gebruik maar ook, zoals ook de gemeentearbeiders verklaarden, een onderaannemer, de (die over een grijze vrachtwagen beschikte). verklaarde dat hij op aanwijzen van de meestergast van een vrachtwagen van hen diende te volgen om er zijn lading aarde met stenen te lossen. Hij heeft ooit eens een jonge vrouw op het terrein zien lopen. Omdat de daar stortte en de plaats door hen werd aangewezen, was er voor hem geen vuiltje aan de lucht (stuk 154).

21. Kort na de aanvankelijke vaststellingen werd beslist de gestorte aarde met puin te zeven en af te voeren (beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 8 december 2005 (stukken 94 en 98).

Bij een controle op 20 april 2006 door OVAM werd vastgesteld dat vooraan, op het verharde gedeelte van het terrein, naar schatting ongeveer 2.000 m³ grond opgeslagen lag. OVAM wees erop dat een tussentijdse opslagplaats voor uitgegraven bodem die niet voldoet aan hoofdstuk X van het destijds toepasselijke VLAREBO met een capaciteit van méér dan 1.000 m³ een vergunningsplichtige inrichting was. Achteraan op het terrein was alle puin verwijderd; de bovenlaag van de bodem bestond echter uit grond vermengd met puin, vermoedelijk ongeveer een halve meter dik. Ook deze grond met puin diende opgeruimd te worden (stuk 150).

Het verslag van van 16 juni 2006 vermeldt dat de afgelopen 3 à 4 jaar bodem, afkomstig van verschillende werven, werd gestockeerd en dat na het zeven van de hoop, ongeveer 4.000 m³ bodem moet worden afgevoerd. De hoop is een achttal meter hoog.

Uit een proces-verbaal van 27 mei 2007 blijkt dat de grote hoop grond was ingedeeld geworden in drie hopen in de hoop gunstiger analyseresultaten te verkrijgen. Dit bleek ijdele hoop. Zolang deze hoop grond niet werd afgevoerd, ontbrak de plaats om de grond achteraan het terrein verder te saneren. Een deel van de grond was afgegraven. Er bleef bovendien ongeveer 460 m³ niet gezeefde en niet bemonsterde grond ook nog in de (onverharde) bufferzone liggen (stuk 193 en schets stuk 253: een hoop van ongeveer 80 m³ teelaarde van het jeugdhuis, ongeveer 120 m³ afgegraven grond zonder steen en ongeveer 260 m³ afgegraven grond met stenen).

Op 6 november 2007 bleek dat de gezeefde en bemonsterde grond die op het verharde deel van het terrein lag, ondertussen volledig was afgevoerd. Er werd 5.735,5 ton afgevoerd; de kostprijs bedroeg 62.655,61 EUR. De grond die in de bufferzone gestapeld lag, werd op dat ogenblik afgegraven en verlegd naar het vergunde deel van de stapelplaats. Het werk zou langer duren dan oorspronkelijk voorzien omdat de uitgraving ongeveer 30 cm dieper diende te gaan (stuk 294).

Uiteindelijk bleef de afvoer aanslepen. Op 27 januari 2009 werd een milieuvergunning verleend met als voorwerp "breekinstallatie voor het breken van steen- en betonpuin" ingedeeld in de rubriek 2.2.2.a.2°: opslag en mechanische behandeling van inerte afvalstoffen, met een opslagcapaciteit van maximum 1.900 m³. Deze hoeveelheid grond was nog steeds afkomstig van de in het verleden opgeslagen grote hoeveelheden grond afkomstig van wegenwerken (stuk 407); het ging over de afgegraven grond van de bufferzone (zie verslag van stuk 318).

Uit foto's genomen op 6 juni 2009 blijkt dat de saneringswerken volledig afgerond waren (stukken 413 e.v.).

Bespreking

A. Voorafgaandelijk: wat de verjaring betreft ten aanzien van de beklaagden

22. Voor zover bewezen zijn de aan elk van de beklaagden ten laste gelegde feiten, waartussen er geen termijn is die ruimer is dan de verjaringstermijn van vijf jaar, voor elk van hen de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde strafbaar opzet, zodat de verjaring met betrekking tot het ten laste gelegde slechts begint te lopen vanaf het laatste feit.

Voor de eerste, tweede en vierde beklaagde werd het laatste ten laste gelegde feit, indien bewezen, gepleegd tot de datum van het bevel tot dagvaarding, namelijk 3 december 2010 (tenlasteleggingen onder D).

Voor de derde beklaagde werd het laatste ten laste gelegde feit, indien bewezen, gepleegd op 27 januari 2009 (tenlastelegging E).

Voor de vijfde en zesde beklaagde werd het laatste ten laste gelegde feit, indien bewezen, gepleegd op 27 januari 2009 (tenlasteleggingen C en E).

De strafvordering is bijgevolg niet door verjaring vervallen.

B. Ten aanzien van de beklaagden

1. Wat de toerekenbaarheid van de ten laste gelegde feiten in het algemeen betreft

23. De eerste, tweede en vierde beklagden voeren aan dat het college van burgemeester en schepenen een collegiaal orgaan is dat overeenkomstig art. 53 Gemeentedecreet collegiaal beslist. Zij voeren in dit verband aan dat geen lid van het college in die hoedanigheid een individuele bevoegdheid heeft en evenmin individueel verantwoordelijk kan worden gesteld voor de collegiaal genomen beslissingen, dat de eventuele individuele verantwoordelijkheid niet kan worden afgeleid uit het feit dat zij deel uitmaakten van het college van burgemeester en schepenen en dat de beoordeling van de individuele verantwoordelijkheid van elk van deze beklagden vereist dat de determinerende invloed van die beklagde op de collegiaal genomen beslissing wordt vastgesteld. Het feit dat een lid van het college toezichtsbevoegdheid zou hebben of het feit dat aan een lid een bepaald bevoegdheidsdomein werd toegewezen, volstaat evenmin om de individuele verantwoordelijkheid vast te stellen. Deze beklagden voeren aan dat het strafdossier niet toelaat de werkelijke totstandkoming van de beslissingen te beoordelen en dat het openbaar ministerie niet aan zijn bewijslast tegemoetkomt.

Zij voeren ook nog aan dat niettegenstaande het collegiale karakter van de beslissingen niet alle leden van het college werden vervolgd terwijl nochtans geen onderzoek werd gevoerd naar de individuele verantwoordelijkheid van elk lid van het college.

24. De rechtbank dient te onderzoeken of de eerste, tweede en derde beklagde strafrechtelijk verantwoordelijk kunnen worden gesteld als natuurlijke personen door wier persoonlijke toedoen de gemeente heeft gehandeld.

Het feit dat de eerste, tweede en vierde beklagden lid zijn van het college van burgemeester en schepenen sluit hun strafrechtelijke verantwoordelijkheid niet uit, noch wat betreft hun bijdrage aan het beslissingsproces binnen het college, noch wat betreft hun bijdrage aan de voorbereiding of uitvoering van de beslissingen.

Het loutere gegeven dat deze beklagden lid zijn van een college van burgemeester en schepenen, dat dit orgaan collegiaal beslist en dat van een bevoegdheidsverdeling binnen een college geen sprake is, brengt geen strafrechtelijke immuniteit met zich mee.

De rechtbank zal hierna de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van elk van deze beklagden vanuit dit oogpunt onderzoeken.

25. De vierde beklagde voert aan dat zij instaat voor de uitvoering van de beslissingen genomen door het college van burgemeester en schepenen, alleen een uitvoerende taak vervult en geen beslissingsrecht heeft.

2. Wat de materiële bestanddelen van de tenlasteleggingen ten aanzien van deze beklagden betreft

Tenlastelegging A1 (eerste, tweede, derde en vierde beklaagde)

26. Het staat vast dat de uitgevoerde werken niet vielen onder de vrijstelling van de vergunningsplicht (art. 3, 18, b, van het "vrijstellingsbesluit" (besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000). De werken werden immers uitgevoerd in de onmiddellijke omgeving van een beschermd document, zodat de vrijstelling van de vergunningsplicht voor wegenwerken in elk geval niet van toepassing was.

Overigens gold de ruimere vrijstelling waarop de beklaagden zich thans beroepen, zoals ingevoerd door het wijzigingsbesluit van 1 september 2006, nog niet op het ogenblik van de uitvoering van de werken. (Na inwerkingtreding van het besluit van 1 september 2006 zijn wegenwerken in principe van de vergunningsplicht uitgesloten ook wanneer er een verschuiving is tussen de stroken die voor voetgangers, fietsers en gemotoriseerd verkeer bestemd zijn.) De werken beperkten zich echter niet tot het aanbrengen van een andere verharding op de rijweg of tot de vervanging van de bestaande verharding zonder een verbreding van de rijweg. In een brief van 17 oktober 2005 deelde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur nog mee dat de werken zich niet beperkten tot de vernieuwing van de riolering of het wegdek maar de volledige heraanleg van de omgeving van de kerk behelsden zodat in elk geval een regularisatieaanvraag moest ingediend worden (stuk 86).

Bij het indienen van de vergunningsaanvraag heeft het college van burgemeester en schepenen van _____ zich dan ook niet over de draagwijdte van de vergunningsplicht vergist. De beslissing over te gaan tot uitvoering van de werken zonder vergunning was evenmin gestuurd op de opvatting dat geen vergunning vereist was. Het college van burgemeester en schepenen van _____ heeft bewust ervoor gekozen de werken te laten uitvoeren zonder daartoe vooraf de vereiste vergunning te hebben verkregen.

Het feit dat de werken uiteindelijk werden geregulariseerd, neemt niet weg dat de werken werden uitgevoerd zonder voorafgaande vergunning.

Tenlastelegging A2 (eerste, tweede, derde en vierde beklaagde)

27. Ook voor deze werken staat vast dat de uitgevoerde werken niet vielen onder de vrijstelling van de vergunningsplicht zoals van toepassing ten tijde van de uitvoering van de werken. De werken beperkten zich immers niet tot het aanbrengen van een andere verharding op de rijweg of de vervanging van de bestaande verharding zonder een verbreding van de rijweg: het fietspad werd versmald en een nieuwe veiligheidsstrook werd aangelegd. Dat deze werken werden uitgevoerd binnen de bestaande afmetingen van de rijbaan doet hieraan niets af.

De rechtbank hoeft de eventuele toepassing van de ruimere vrijstelling van de vergunningsplicht na de inwerkingtreding van het wijzigingsbesluit niet te onderzoeken. De vraag of werken zonder voorafgaande vergunning werden uitgevoerd, moet worden beoordeeld op basis van de vergunningsplicht zoals die ten tijde van de uitvoering van de werken bestond; een eventuele

latere vrijstelling van de vergunningsplicht ontnemt aan het vastgestelde misdrijf niet zijn strafbaarheid (vgl. Cass. Cass. 10 december 1991, *Arr. Cass.* 21 februari 1995, *Arr. Cass.* vgl. B. Spriet, "Het strafrechtelijk retroactiviteitsbeginsel toegepast op een gunstige wijziging van de uitvoeringsreglementering" in *Om deze redenen. Liber amicorum Armand Vandeplass*, Gent, Mys & Breesch, 1994, 349-378).

Ook hier heeft het college van burgemeester en schepenen zich niet vergist over de draagwijdte van de vergunningsplicht en heeft het bewust ervoor gekozen de werken te laten uitvoeren zonder daartoe vooraf de vereiste vergunning te hebben verkregen.

Tenlastelegging A3 (eerste, tweede, derde en vierde beklagde)

28. Het staat vast dat de bijkomende doorsteek vooraan, naar de Dendermondesteenvweg, werd aangelegd zonder voorafgaande vergunning. Het feit dat dit werk uiteindelijk werd geregulariseerd (vergunning van 19 oktober 2007), neemt niet weg dat de werken werden uitgevoerd zonder voorafgaande vergunning.

De paden die achteraan het gemeentehuis werden aangelegd, werden eveneens zonder vergunning aangelegd. Het behoud van de paden over de oorspronkelijke breedte en, klaarblijkelijk, het gebruik van deze paden voor gemotoriseerd verkeer is voorts in strijd met de regularisatievergunning van 19 oktober 2007. Deze feiten maken echter niet het voorwerp uit van de thans ingestelde strafvordering.

Tenlastelegging B1 (eerste, tweede, derde en vierde beklagde)

29. Ten onrechte voeren de eerste, tweede, derde en vierde beklagde aan dat het boomtechnisch onderzoek van deskundige een opportuniteitsbeoordeling toeliet.

Deze beklagden miskennen dat de gunstig geadviseerde aanvraag voorzag in een *behoud* van de bomen. "Monumenten en Landschappen" had evenwel ernstige vragen bij de weerslag van de uitvoering van de geplande werken op de gezondheid van de bomen. Om die reden was het advies "voorwaardelijk gunstig" en werd een boomtechnisch onderzoek naar de kwaliteit van de bomen en hun groeiplaats bevolen en werd opgelegd dat de hieruit volgende voorwaarden dienden gerespecteerd te worden. Deze voorwaarde werd opgelegd om de bomen die volgens het ingediende plan zouden worden behouden, ook daadwerkelijk te behouden.

De deskundige besloot dat "in geval van behoud" bepaalde bomen bijkomende verzorging behoeften (kandelaren, verbeteren standplaats). Voorts wees de deskundige erop dat bij gebrek aan aangepaste bestekomschrijvingen het behoud van sommige bomen niet realistisch was en dat, indien men deze bomen wenste te behouden, het plan en het lastenboek in die zin dienden te worden aangepast.

Het college van burgemeester en schepenen had overeenkomstig dit advies bijgevolg de plannen en het bestek moeten aanpassen en moeten voorzien in de voorgeschreven verzorging.

In elk geval kon het advies van de boomdeskundige het college van burgemeester en schepenen niet vrijstellen van de verplichting in voorkomend geval een vergunning aan te vragen voor het vellen van de hoogstammige bomen.

De lezing die de beklaagden geven aan de vergunning van 17 mei 2004 en het advies van de boomdeskundige, is van alle redelijkheid ontdaan.

Tenlastelegging B2 (eerste, tweede, derde en vierde beklagde)

30. Het staat vast dat geruime tijd in strijd met de vergunning geen verplaatsbare bloemenschalen werden geplaatst. Dat het permanente gebruik van de parking uiteindelijk werd vergund, doet geen afbreuk aan het strafbaar karakter van de niet-naleving van, de voorwaarde van de stedenbouwkundige vergunning.

Tenlastelegging C (eerste, tweede en derde beklagde)

31. Het feit dat de grond met steenpuin die zonder vergunning op het niet-vergunde deel van de stapelplaats was gestapeld inmiddels werd afgevoerd, doet geen afbreuk aan het bewezen karakter van de ten laste gelegde feiten.

Tenlasteleggingen D1 en D2 (eerste, tweede en vierde beklagde)

32. De eerste, tweede en vierde beklagde wijzen op het achterhaalde karakter van de wetgeving en voeren aan dat de hogere overheid totaal passief bleef.

Het komt evenwel de beklaagden niet toe de wetgeving niet na te leven omdat zij achterhaald zou zijn. De wetgever handhaaft deze regelgeving. Zij draagt ertoe bij de visuele verontreiniging langs bepaalde wegen tegen te gaan. De decreetgever heeft overigens recentelijk nog de noodzaak van de toepassing van art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen bevestigd. De decreetgever heeft deze bepaling omschreven als *"de hoeksteen en juridische kapstok van het handhavingsbeleid dat wordt gevoerd op het vlak van publiciteit langs de gewestwegen"* en wees erop dat de (bij vergissing doorgevoerde) *"drastische verlaging van de strafrechtelijke geldboetes in aanzienlijke mate het ontradend effect van de strafrechtelijke geldboetes ten aanzien van potentiële overtreders van deze wetsbepalingen teniet (doet). Ook voor de politie en het gerecht lijkt het objectieve belang af te nemen om over te gaan tot onderzoek en behandeling van inbreuken die op deze wetgeving worden vastgesteld en/of van klachten die ter zake worden neergelegd"* (Parl. St. VI. Parl. 2009-10, nr. 508/1, p. 29-30).

Ten onrechte verwijzen de beklaagden naar het feit dat de door hen toegekende vergunning niet door (destijds) de gemachtigde ambtenaar werd geschorst. Enerzijds hebben de beklaagden de niet-uitoefening van het schorsingsrecht bewust nagestreefd door de toegekende vergunning voor te stellen als een vergunning voor een "dubbelzijdige infocom" terwijl het om een dubbelzijdig reclamebord ging. Anderzijds wisten de beklaagden dat de stedenbouwkundige vergunning niet regelmatig kon worden verleend omdat het reclamebord aan een toeristische verkeersweg was gelegen.

Tenlastelegging E (eerste, tweede en derde beklagde)

33. De eerste, tweede en derde beklagde voeren aan dat de ten laste gelegde feiten hen niet kunnen worden toegerekend omdat zij, als individuele leden van het college van burgemeester en schepenen, niet de inrichting hebben geëxploiteerd. Met verwijzing naar art. 57, §3, 1°, Gemeentedecreet voeren zij aan dat het college van burgemeester en schepenen bevoegd is voor de daden van beheer over de gemeentelijke inrichtingen en dat het college bijgevolg exploitant is.

Art. 39, § 1, 1°, Milieuvergunningsdecreet stelt strafbaar hij die zonder vergunning een vergunningsplichtige inrichting exploiteert of verandert. Overeenkomstig art. 2, 2°, Milieuvergunningsdecreet wordt verstaan onder exploiteren "*in werking stellen of houden, gebruiken, installeren of in stand houden van een inrichting, daaronder begrepen het lozen van afvalwater*". De rechter beoordeelt in feite of een natuurlijke persoon of een rechtspersoon een inrichting exploiteert en bijgevolg exploitant is (Cass. 7 december 2004, A.R)

Voorts sluit de vaststelling dat de gemeente als rechtspersoon ook exploitant van de hinderlijke inrichting is (die evenwel strafrechtelijk immuniteit geniet overeenkomstig art. 5, vierde lid, Strafwetboek), niet uit dat de eerste, tweede en derde beklagde strafrechtelijk verantwoordelijk kunnen worden gesteld als natuurlijke persoon door wiens persoonlijk toedoen de gemeente ter zake handelde.

Bij deze beoordeling kan de rechtbank rekening houden, wat de tweede beklagde als burgemeester betreft, met zijn wettelijke bevoegdheid en, wat de eerste en tweede beklagde als leden van het college van burgemeester en schepenen betreft, met het hen toegewezen beleidsdomein overeenkomstig de interne taakverdeling. Deze taakverdeling kent hen op zichzelf geen eigen bevoegdheid of beslissingsrecht toe maar belast hen in het bijzonder voor het toegewezen beleidsdomein met het vooronderzoek van beslissingen, het inwinnen van informatie, de uitoefening van toezicht en het voorstellen en opvolgen van beleidsopties.

Voorts, en in het bijzonder wat de derde beklagde betreft, kan de strafrechtelijke verantwoordelijkheid ook voortvloeien uit deelneming aan het misdrijf. In dit opzicht dient de rechtbank na te gaan of een beklagde zich schuldig maakte aan deelneming, hetzij door een positieve daad, hetzij doordat een beklagde zich onthield, niettegenstaande een positieve plicht

tot handelen, en deze onthouding een positieve aanmoediging is geweest tot het plegen van het misdrijf.

34. De vaststelling dat de gestorte aarde met beton- en steenpuin uiteindelijk werd afgevoerd, doet uiteraard geen afbreuk aan het bewezen karakter van de ten laste gelegde feiten.

Tot de toekenning van de milieuvergunning op 27 januari 2009 gebeurde alle opslag en mechanische behandeling van de gronden met puin zonder vergunning.

3. Wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de beklaagden betreft

35. Uit de vaststelling dat werd besloten tot uitvoering van de werken niettegenstaande over de ingediende vergunningsaanvraag nog niet was beslist en uit de verklaringen van de beklaagden blijkt dat elk van de beklaagden met kennis van zaken ervoor heeft gekozen de vergunningsplicht naast zich neer te leggen.

Het strafdossier toont voorts aan dat de plannen die het college had voor de aanleg van de parking aan het gemeentehuis onaanvaardbaar waren voor de dienst Monumenten en Landschappen en dat het college met een gewijzigd plan uiteindelijk een voorwaardelijk gunstig advies van deze dienst heeft kunnen verkrijgen, overigens nadat beklaagden daarop bij de destijds bevoegde minister hadden aangedrongen, terwijl de praktische beslissingen voor de uitvoering van de werken (o.a. de bestelling van op maat gezaagde natuurstenen) al waren genomen. Dat meer bomen zouden worden geveld dan vergund en dat de verplaatsbare bloemenschalen nooit zouden worden geplaatst, stond dan ook bij voorbaat vast. Ook de beslissing om in de omheining rond het park een bijkomende doorsteek naar de Dendermondsesteenweg te maken en een bijkomend pad aan te leggen, terwijl dit niet in het goedgekeurde plan was voorzien, werd eveneens door de beklaagden met kennis van zaken genomen.

De betrokkenheid van beklaagden bij de voorbereiding van de beslissing om aan een manifest onwettige vergunning voor de reclameborden naast de toeristische verkeersweg te verlenen, alsook de goedkeuring die beklagde hieraan heeft gegeven, staat vast. Deze regelgeving werd met evenveel kennis van zaken bewust overtreden bij de toekenning van de vergunning aan

Ten slotte werd ook de beslissing om de gemeentelijke stapelplaats om te vormen tot een vergunningsplichtige inrichting voor de opslag en mechanische behandeling van afvalstoffen met kennis van zaken genomen. Aan de milieudienst werd alleen advies ingewonnen in verband met de vergunningsplicht voor opslag van bouwmaterialen maar niet voor de opslag en behandeling van uitgegraven grond met steenpuin. De

aannemer vroeg en verkreeg de toelating tot het stapelen van de "grondoverschotten". Uit de brief van de aannemer bleek duidelijk dat het ging om grond met afval en geen zuivere aarde. Het gezamenlijke gebruik van de vergunde stapelplaats en van het onverharde (en onvergunde) terrein door gemeentediensten en samen, en het zeven van deze gronden door gemeentepersoneel, tonen afdoende aan dat dit niet gebeurde zonder toestemming van de gemeentelijke overheid. De beklagden konden de bewezen wederrechtelijke handelingen voorkomen of doen voorkomen. Van hen kon worden verwacht dat zij niet zouden instemmen met de exploitatie van een hinderlijke inrichting zonder milieuvergunning en in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften en dat zij in elk geval het nodige zouden doen om het college te doen beslissen dat deze wederrechtelijke exploitatie zou worden beëindigd. Elk van deze beklagden heeft dit nagelaten en hen treft dan ook individueel schuld.

36. Conclusie: op de gronden zoals hierboven vermeld zijn naar voldoening van recht bewezen:

- de tenlasteleggingen A1, A2, A3, B1, B2, C, D1, D2 en E ten aanzien van beklagde
- de tenlasteleggingen A1, A2, A3, B1, B2, C, D1, D2 en E ten aanzien van beklagde
- de tenlasteleggingen A1, A2, A3, B1, B2, D1 en D2 ten aanzien van beklagde

4. Wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de beklagde betreft

37. Deze beklagde heeft als diensthoofd departement openbare werken, door het voorbereiden van beslissingen, het opstellen van plannen en de uitoefening van toezicht op de werken rechtstreeks aan de uitvoering van de onder A en B ten laste gelegde feiten meegewerkt.

38. Krachtens art. 152 en 260 Strafwetboek blijft een ambtenaar die een wederrechtelijke handeling heeft gesteld, vrij van straf *"indien hij bewijst dat hij heeft gehandeld op bevel van zijn meerderen, in zaken die tot hun bevoegdheid behoren en waarin hij hun als ondergeschikte gehoorzaamheid verschuldigd was"*, in welk geval de straf alleen wordt toegepast op de meerderen die het bevel hebben gegeven.

Deze rechtvaardigingsgrond is slechts van toepassing voor zover het bevel niet manifest onwettig was. Dit komt erop neer dat de ambtenaar in geval van twijfel de wettigheid van de gegeven opdracht mag veronderstellen (L. Dupont en R. Verstraeten, *Handboek Belgisch Strafrecht*, Leuven, Acco, 1989, p. 218, nr. 360) en dat een ambtenaar te goeder trouw van de wettigheid van het gegeven bevel mag uitgaan (J. Verhaegen, "L'ordre illégal et son exécutant devant les juridictions pénales", *JT* 1986, 452). Een ondergeschikte ambtenaar is evenwel niet ertoe gehouden een kennelijk onwettige opdracht uit te voeren; hij dient haar integendeel te weigeren. De ambtenaar die met kennis van zaken en vrijwillig een kennelijk onwettige

opdracht uitvoert, maakt zich dan ook schuldig aan deelneming aan het misdrijf dat zijn meerdere pleegt (M. Rigaux en P.-E. Trousse, *Les crimes et les délits du code pénal*, Brussel, Bruylant, 1952, II, 187-188).

De gehoorzaamheid van een ondergeschikte ambtenaar aan de door de meerdere gegeven richtlijnen en bevelen levert bovendien slechts een rechtvaardigingsgrond op wanneer die gehoorzaamheid het gevolg is geweest van een schulditsluitende dwang of vergissing (Cass. 13 december 1978, *Arr. Cass.*).

De beklaagde wist dat de werken werden aangevat zonder vergunning of in strijd met de vergunning (OK 1, stuk 87, OK 2, stuk 22, OK 3, stuk 89).

Het strafdossier toont wel aan dat haar niet de vrijheid gaf om zijn opdrachten niet uit te voeren. Een schulditsluitende dwang wordt evenwel niet aannemelijk gemaakt. De beklaagde heeft geen pogingen gedaan om andere verantwoordelijken te wijzen op de onwettigheid van de gegeven opdracht. Uit de verklaringen van onder andere (OK 3, stuk 70) en (OK 3, stukken 101-102) blijkt dat zij bij de uitvoering van haar opdrachten niet deed blijken van enige terughoudendheid.

De schuld van deze beklaagde aan de tenlasteleggingen A1, A2, A3, B1 en B2 staat dan ook naar voldoening van recht vast.

39. Het strafdossier bevat daarentegen geen afdoende gegevens die de schuld van de beklaagde aan de feiten onder C en E aantonen.

Het blijkt niet dat de beklaagde enig aandeel heeft gehad in de totstandkoming of uitvoering van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen om de gemeentelijke stapelplaats om te vormen tot een niet-vergunde inrichting voor opslag en behandeling van afvalstoffen. Minstens bestaat hierover twijfel die de beklaagde ten goede moeten komen.

Voor de tenlasteleggingen C en E wordt deze beklaagde van rechtsvervolgning ontslagen.

Het laatste bewezen verklaarde feit werd door deze beklaagde gepleegd op 26 januari 2005. De veronderstelling in randnummer 22 dat het door deze beklaagde laatst gepleegde feit dateert van 27 januari 2009, doet zich niet voor. De verjaringstermijn nam een aanvang op 26 januari 2005. De termijn van verjaring werd regelmatig gestuit door het proces-verbaal van verhoor van de beklaagde van 31 juli 2009. Sindsdien is minder dan vijf jaar verlopen zodat de strafvordering tegen deze beklaagde niet door verjaring vervallen is.

C. Ten aanzien van de beklaagden

40. Deze beklaagden betwisten niet de hen ten laste gelegde feiten A1, A3, C en E.

De aannemer moet vooraleer de werken aan te vatten nagaan of de werken vergunningsplichtig zijn en, in bevestigend geval, of de werken werden vergund. De beklaagden hebben evenwel de bewuste keuze gemaakt zich niet te vergewissen van een voorafgaande vergunning en, niettegenstaande het bewust genomen risico genomen om onvergunde werken uit te voeren, deze werken uittevoerd. Noch de jarenlange vertrouwensband tussen hen en [naam] noch het feit dat de opdrachtgever een publiekrechtelijke rechtspersoon was, kon hen vrijstellen van de verplichting zich ervan te verzekeren dat de uit te voeren werken vergund waren. De beklaagden maken een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet enigszins aannemelijk.

Mede op de gronden zoals hierboven onder de randnummers 26 en 28, zijn deze feiten ook ten aanzien van deze beklaagden naar voldoening van recht bewezen.

41. De beklaagden betwisten de tenlastelegging A2.

Zoals hierboven onder randnummer 27 overwogen, waren ook deze werken vergunningsplichtig.

Ook dit feit is ten aanzien van deze beklaagden naar voldoening van recht bewezen.

42. De tenlastelegging B2 is evenwel ten aanzien van deze beklaagden niet afdoende bewezen. Uit het strafdossier blijkt niet dat het de taak van de aannemer was verplaatsbare bloemenschalen te leveren en te plaatsen zodat het verzuim niet aan deze beklaagden kan worden toegerekend.

43. De ten laste gelegde feiten hebben een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel van

De beklagde [naam] heeft bewust en vrijwillig beslist over te gaan tot uitvoering van de werken zonder controle van de vergunning. De fout werd bijgevolg wetens en willens gepleegd zodat hij samen met de rechtspersoon kan worden veroordeeld (art. 5, tweede lid, Strafwetboek).

44. Conclusie: de hierboven omschreven tenlasteleggingen A1, A2, A3, C en E, met inbegrip van de verzwarende omstandigheid, zijn ten aanzien van de beklaagden [naam] en [naam] naar voldoening van recht bewezen en zij kunnen beiden voor deze tenlasteleggingen worden gestraft.

Zij dienen voor de tenlastelegging B2 van rechtsvervolging te worden ontslagen.

D. Ten aanzien van de beklaagden

45. Het staat vast dat
 onderaannemer van _____ aarde met steenpuin
 heeft gestort op de onvergunde stortplaats.

Uit het strafdossier blijken evenwel geen handelingen waaruit blijkt dat deze beklaagden aan de onder C en E ten laste gelegde feiten hebben deelgenomen. Het gebruik van deze stortplaats gebeurde niet op initiatief van de beklaagden. Alleen het gemeentepersoneel en _____ beschikten over de sleutels. De verklaring van _____ dat de ladingen werden gestort in opdracht en op aanwijzing van _____ is niet onaannemelijk. Minstens bestaat er twijfel over de strafbare deelneming; die twijfel dient aan de beklaagden ten goede te komen.

Beide beklaagden dienen bijgevolg wat de tenlasteleggingen C en E betreft, van rechtsvervolging te worden ontslagen.

E. Ten aanzien van beklagde

46. Deze beklagde beroept zich op het feit dat het voor het plaatsen van het dubbelzijdig reclamebord een vergunning aanvraag en verkreeg en voert het aan dat het haar niet toekwam te beoordelen of het reclamebord rechtmatig kon worden geplaatst.

Uit het strafdossier blijkt evenwel dat de contacten tussen deze beklagde en het college van burgemeester en schepenen, in het bijzonder beklagde _____ veelvuldig en intens waren. De wijze waarop de vergunningsaanvraag werd opgesteld, waarbij het voorwerp van de aanvraag als "dubbelzijdige infocom" in plaats van "dubbelzijdig reclamebord" werd omschreven, maakte klaarblijkelijk het voorwerp van overleg uit. De niet-uitoefening van het schorsingsrecht door de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar was slechts het gevolg van de bewuste misleiding van deze overheid.

Zoals uit de verklaring van _____ blijkt, was _____ heel goed op de hoogte dat het reclamebord niet op die plaats mocht staan; als professioneel in de sector zou zij zich overigens niet achter onwetendheid hebben kunnen verschuilen.

_____ zoals het college van burgemeester en schepenen, wist bijgevolg dat de verkregen vergunning onmiskenbaar onwettig was.

Deze vergunning staat bijgevolg aan de vaststelling van het onder D1 ten laste gelegde feit niet in de weg.

Het gegeven dat de onderneming die bij de tenlastelegging D2 betrokken was, niet werd vervolgd, is voorts zonder belang bij de beoordeling van de gegrondheid van de strafvervolging ten laste van _____

De hierboven omschreven tenlastelegging D1 is bijgevolg ten aanzien van beklaagde naar voldoening van recht bewezen.

Straftoemeting

A. Ten aanzien van de beklaagden

47. Voor elk van deze beklaagden geldt dat de bewezen verklaarde tenlasteleggingen, zoals hierboven onder randnummer 36 vermeld, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde strafbaar opzet zodat voor ze samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

Voor elk van de beklaagden geldt dat de zwaarste straf de straf is die gesteld is op de tenlasteleggingen A1, A2, A3, B1, B2 en (wat de beklaagden betreft), C, namelijk een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en een geldboete van 26,00 euro tot 400.000,00 euro of één van deze straffen alleen.

48. Deze beklaagden minimaliseren ten onrechte de maatschappelijke gevolgen van hun wederrechtelijk handelen.

Zij hebben hun eigen opvattingen over ruimtelijke ordening geplaatst boven die van de bevoegde overheid. Door werken te laten uitvoeren zonder de vergunning af te wachten, zonder een vergunning aan te vragen of zonder de voorwaarden van de vergunning na te leven, hebben zij de hogere overheid voor voldongen feiten geplaatst. Zij hebben op die wijze het stedenbouwkundig beleid van die hogere overheid belemmerd, of het nu gaat over veiligheid van voetgangers, aanleg van luwe verkeersvoorzieningen of breedte van fietspaden.

De politiek van voldongen feiten is bijzonder manifest wat de werken rond het gemeentehuis betreft.

Het niet-vergunde pad in het park achter het gemeentehuis was voor de dienst Monumenten en Landschappen duidelijk in strijd met de eisen voor een landschapspark. Het veel te brede verharde pad wordt alleen gedoogd omdat de volledige verwijdering ervan nieuwe schade aan het bomenbestand zou kunnen veroorzaken. Het aangelegde pad plaatst de overheid aldus voor een voldongen feit terwijl de beklaagden bovendien volharden in hun wederrechtelijk handelen aangezien de voorwaarden voor de regularisatie van dit pad (beperking van de breedte en geen gebruik door gemotoriseerd verkeer) ook na de regularisatievergunning niet werden vervuld, zoals blijkt uit de brief van het college van burgemeester en schepenen van 25 november 2009.

Voorts hadden bomen in het park niet mogen worden gerooid. De onverkorte verwezenlijking van hun plannen was belangrijker dan het behoud van deze gezichtsbepalende bomen. Dat de heraanplant in het park op termijn het parkaspect van de omgeving ten goede zal komen, doet

geen afbreuk aan het feit dat deze heraanplant slechts een noodzakelijke herstelmaatregel was die bij naleving van de vergunning overbodig was geweest.

De uiteindelijke regularisatie van het permanente gebruik van een deel van de parking is ten slotte eveneens het resultaat van een volgehouden politiek van het voldongen feit. Dat bij de regularisatie de hogere overheid op haar oorspronkelijke standpunt in verband met de erfgoedwaarde van de omgeving van het kasteel is teruggekomen, is geen verdienste van de beklaagden. De bewuste ongerijmdheid van het vergunde plan om parkeerplaatsen aan te leggen om daarop verplaatsbare bloemenschalen te plaatsen, terwijl niets anders dan het gebruik als parking werd beoogd, heeft uiteindelijk op lange termijn geloond.

Wat de reclameborden betreft, moet in het bijzonder erop worden gewezen dat de beklaagden bewust de hogere overheid hebben belet haar toezichtsfunctie te vervullen. De "test-case" waarvan de beklaagden in verband met de wederrechtelijk geplaatste reclameborden gewag maken, had geen betrekking op de vraag binnen welke grenzen de hogere overheid een wettige aanvraag op opportuniteit zou beoordelen maar hield in dat werd uitgetoetst of een bewust misleidende en onwettige aanvraag ongemerkt aan het toezicht van de hogere overheid kon ontsnappen. De beklaagden hebben daarbij ook het eigen belang van de gemeente nagestreefd doordat, bij het slagen van de test-case, tegenover het plaatsen van het reclamebord het gratis verkrijgen van twee lichtkranten stond.

De regelgeving inzake stedenbouw en milieuvergunningen kent aan het college van burgemeester en schepenen belangrijke bevoegdheden toe inzake de toekenning van vergunningen en de handhaving. Als leden van het college van burgemeester en schepenen hebben zij een voorbeeldfunctie die zij klaarblijkelijk hebben miskend.

Dergelijke handelwijze tast hun geloofwaardigheid als gezagsdragers aan. De beklaagden hebben zich immers schuldig gemaakt aan misdrijven op dezelfde wijze als andere overtreders ten aanzien van wie het college nochtans een geloofwaardig beleid, onder meer op het vlak van herstellvorderingen inzake stedenbouw, moet voeren. Dergelijke handelwijze tast uiteindelijk de legitimiteit van overheidsgezag aan.

Als bestuurders van een gemeente die door hun ambt de goederen van de gemeente beheren, is de strafwaardigheid van hun handelingen minstens even groot als die van professionelen uit de vastgoedsector.

Ten aanzien van beklagde in het bijzonder wijst de rechtbank op zijn aandeel in de voorbereiding en de uitvoering van de beslissingen van het college van burgemeester en schepenen. Zijn handelwijze was niet alleen nefast ten aanzien van het algemeen belang maar ook ten aanzien van zijn ambtenaren. Zij kwamen immers als ondergeschikten in een moeilijke situatie terecht waarin zij slechts met tegenzin, mentaal voorbehoud of stil verzet, of met pogingen om de schade te beperken, zijn opdrachten uitvoerden.

De rechtbank houdt wel rekening met het blanco of nagenoeg blanco strafrechtelijk verleden van elk van de beklaagden en het feit dat hun handelwijze niet door een persoonlijk financieel belang was ingegeven.

Ten aanzien van beklaagde _____ geldt dat de feiten van aard zijn dat zij gestraft kunnen worden met een werkstraf of met één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar gevangenisstraf. De afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden wordt bij de toepassing van de strafwet in acht genomen.

49. De bewezen verklaarde feiten werden gepleegd deels voor en deels na 1 maart 2004, datum vanaf wanneer de opdecimen waarmee de uitgesproken strafrechtelijke geldboetes worden verhoogd, werden gewijzigd. De op te leggen geldboetes worden bijgevolg met vijfenveertig opdecimen verhoogd.

B. Ten aanzien van beklaagde _____

50. De ten aanzien van deze beklaagde bewezen verklaarde tenlasteleggingen A1, A2, A3, B1 en B2 zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde strafbaar opzet, zodat voor ze samen slechts één straf moet worden opgelegd.

De straf die is gesteld op deze tenlasteleggingen is een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26,00 euro tot 400.000,00 euro of één van deze straffen alleen.

De beklaagde beschikt over een blanco strafrechtelijk verleden.

De rechtbank houdt bij straftoemeting rekening met feit dat zij als ambtenaar in een positie van ondergeschiktheid ten aanzien van beklaagde _____ verkeerde en dat de reële beslissingsmacht bij deze beklaagde en de andere leden van het college van burgemeester en schepenen lag.

De rechtbank houdt eveneens rekening met het feit dat het laatste bewezen verklaarde feit werd gepleegd op 26 januari 2005 en dat de feiten klaarblijkelijk voor de beklaagde een aanzienlijke belasting hebben meegebracht.

In deze omstandigheden volstaat een principiële straf om de beklaagde te wijzen op haar verantwoordelijkheid. Voor de op te leggen minimumgeldboete kan volledig uitstel worden toegekend.

De feiten zijn van aard dat zij gestraft kunnen worden met een werkstraf of met één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar gevangenisstraf. De afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden wordt bij de toepassing van de strafwet in acht genomen.

C. Ten aanzien van beklaagden

51. De bewezen verklaarde tenlasteleggingen A1, A2, A3, C en E zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde strafbaar opzet zodat voor ze samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

De zwaarste straf is de straf gesteld op de tenlasteleggingen A1, A2, A3 en C, namelijk een gevangenisstraf van 15 dagen tot 5 jaar en een geldboete van 2.000,00 tot 400.000,00 EUR.

Ten aanzien van de beklaagde bedraagt
de geldboete, rekening houdend met art. 41*bis* Strafwetboek 2.000,00 tot
800.000,00 EUR.

52. De beklaagden voeren aan dat de redelijke termijn werd overschreden.

Of de redelijke termijn al dan niet overschreden is dient te worden nagegaan rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak.

De duur van het opsporingsonderzoek werd mee beïnvloed door de administratieve behandeling van aanvragen tot regularisatie en door de lange duur van de onder C en E ten laste gelegde feiten. Tijdens het onderzoek zijn er geen lange periodes voorgekomen waarin er niets is gebeurd. De periode tussen het einde van het vooronderzoek en het ogenblik waarop de zaak voor het vonnisgerecht werd aanhangig gemaakt, is niet overdreven lang; tussen het laatste feit dat aan de beklaagden werd ten laste gelegd (einde van de onder C en E ten laste gelegde periode) en het ogenblik waarop de zaak voor deze rechtbank werd ingeleid, is niet meer dan twee jaar verstreken.

De redelijke termijn is niet overschreden.

53. De beklaagden hebben uit economische motieven en om hun zakelijke relatie met de gemeente te versterken, werken uitgevoerd zonder zich te bekommeren om de naleving van de vergunningsplicht, wat nochtans hun verantwoordelijkheid was.

Om dezelfde economische motieven, en gebruik makend van hun relatie met de gemeente, hebben zij zonder vergunningen grond met afval gestort.

De toekenning van opschorting zou in deze omstandigheden een ontoereikend maatschappelijk signaal inhouden.

Een effectieve bestraffing is noodzakelijk om de beklaagden te wijzen op hun verantwoordelijkheid en op het belang van de naleving van de regelgeving inzake stedenbouw en milieuvergunningen.

Op die gronden wordt aan elk van de beklaagden een geldboete zoals hierna bepaald opgelegd.

Beklaagde _____ beschikt over een blanco strafregister. Beklaagde _____ beschikt over een gunstig strafrechtelijk verleden.

Ten aanzien van beklaagde _____ geldt dat de feiten van aard zijn dat zij gestraft kunnen worden met een werkstraf of met één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar gevangenisstraf. De afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden wordt bij de toepassing van de strafwet in acht genomen.

D. Ten aanzien van beklaagde

54. Artikel 200, tweede lid, Wetboek der diverse rechten en taksen, zoals van toepassing in het Vlaamse Gewest, bepaalt dat de overtredingen van de koninklijke besluiten, ter uitvoering van dit artikel genomen, worden gestraft met een boete van 50,00 EUR tot 2.000,00 EUR.

In deze geldboete wordt voorzien sinds de wijziging van art. 200 door het decreet van 9 juli 2010 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2010. Art. 69 van dit decreet trekt het koninklijk besluit van 20 juli 2000 ("houdende uitvoering van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden zoals bedoeld in artikel 78 van de Grondwet en die ressorteert onder het Ministerie van Financiën") in voor wat betreft het artikel 200, tweede lid, Wetboek diverse rechten en taksen. Art. 70 van dit decreet vervangt de bedragen 1,25 EUR en 50,00 EUR door de bedragen 50,00 EUR en 2.000,00 EUR. Art. 75 van het decreet bepaalt dat de artikelen 69 en 70 uitwerking hebben met ingang van 1 januari 2002. De gronden om tot deze retroactieve correctie van het bedrag van minimum- en maximumgeldboete over te gaan, werden door de decreetgever uitvoerig uiteengezet (Parl. St. Vl. Parl. 2009-10, nr. 508/1, p. 29-30).

Of deze motivering de toets van de verdragsrechtelijk gewaarborgde niet-retroactiviteit van de zwaardere straf (art. 7.1 EVRM en art. 15.1 IVBPR) kan doorstaan, behoeft de rechtbank niet te beoordelen. De periode van de ten laste gelegde feiten strekt zich immers ook uit na de bekendmaking van het decreet van 9 juli 2010 in het Belgisch Staatsblad van 28 juli 2010.

55. De beklaagde heeft op arglistige wijze gehandeld om een vergunning te verkrijgen voor het reclamebord dat, zoals zij wist, niet op die plaats kon worden geplaatst.

Het reclamebord verschaft de beklaagde een aanzienlijk financieel voordeel, rekening houdend met de duur van de ten laste gelegde periode en met een jaarlijkse omzet van om en bij de 15.000,00 EUR.

De beklaagde heeft alleen belang gehecht aan de eigen commerciële en economische belangen. Haar bedrijfspolitiek ondermijnt de toepassing van regels waaraan elk reclamebedrijf, als professionelen van de sector, zich zou moeten houden en leidt tot normvervaging in die sector.

Het doel van de strafrechtelijke handhaving kan in dit geval slechts repressief van aard zijn. Door een strenge geldstraf moet de overtreding van de regelgeving inzake aanplakking worden ontmoedigd. De straf moet van die aard zijn dat zij de overtreder ervan doet afzien over te gaan tot een afweging van het risico om veroordeeld te worden met het voordeel dat met het misdrijf kan worden behaald.

Mede gelet op het aanzienlijke financiële voordeel moet de geldboete op het maximum worden bepaald.

WAT DE VERWIJDERING VAN DE RECLAMEBORDEN BETREFT

56. Overeenkomstig art. 200, derde lid, wordt door het strafvonnis de vernietiging van de onwettelijk aangebrachte "plakbrief", op kosten van de veroordeelde, voorgeschreven.

Onder "*plakbrieven*" worden niet alleen aanplakbiljetten in de eigenlijke zin van het woord begrepen maar ook elk vast of beweeglijk, al dan niet duurzaam visueel reclame- of publiciteitsmiddel, door welk procédé ook tot stand gebracht. Reclameborden vallen bijgevolg onder de "*plakbrieven*" zoals bedoeld in art. 200 Wetboek diverse rechten taksen (Cass. 20 juni 1978, *Arr. Cass.*)

Zoals tijdens de behandeling van de zaak op de openbare terechtzitting is gebleken, staan de wederrechtelijk geplaatste reclameborden er nog steeds.

De rechtbank dient bijgevolg ambtshalve de verwijdering van de in tenlasteleggingen D1 en D2 bedoelde wederrechtelijk geplaatste reclameborden te bevelen.

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED

1. Ten aanzien van

57. De burgerlijke partij stelt een vordering tot schadevergoeding in tegen de eerste, tweede, derde en vierde beklaagde.

Ten aanzien van de overige beklaagden vordert de burgerlijke partij een "voorbehoud" alsook een veroordeling tot vergoeding van administratieve kosten begroot op 250,00 EUR.

In zoverre de vordering van de burgerlijke partij gericht is tegen de zevende en achtste beklaagde is de rechtbank niet bevoegd om over deze vordering te oordelen, gelet op de vrijspraak van deze beklaagden.

In zoverre de burgerlijke partij van de eerste, tweede, derde en vierde beklaagde vergoeding vordert van schade ten gevolge van het rooien van bomen langs de _____ of het storten van rioolslib rond het _____ is de rechtbank niet bevoegd kennis te nemen van deze vordering aangezien voor deze feiten geen strafvordering is ingesteld.

58. De eerste, tweede, derde en vierde beklaagde betwisten de toelaatbaarheid van de vordering van deze burgerlijke partij omdat de feiten waarop de burgerlijke partij haar vordering steunt, alleen te _____ zouden zijn gepleegd en niet in _____. Tevens wordt aangevoerd dat geen beslissing van de raad van bestuur van de burgerlijke partij wordt voorgelegd.

De burgerlijke partij wijst er evenwel terecht op dat, hoewel art. 3 van haar statuten bepaalt dat haar doelstellingen worden nagestreefd voor de deelgemeente Heusden, in bepaalde omstandigheden het actieterrein kan worden uitgebreid tot de _____ en daarbuiten, evenwel altijd in overleg met de plaatselijke natuurverenigingen.

De verwezenlijking van het maatschappelijk doel van de burgerlijke partij blijft bijgevolg niet beperkt tot _____. Voor zoveel als nodig stelt de rechtbank bovendien vast dat met de plaatselijke natuurverenigingen werd overlegd.

Voorts wordt een advocaat die voor een rechtscollege van de rechterlijke orde een proceshandeling verricht en die in de akte van rechtspleging verklaart op te treden namens een rechtspersoon die behoorlijk is geïdentificeerd door de vermelding van zijn benaming, zijn rechtskarakter en zijn maatschappelijke zetel, wettelijk vermoed daartoe lastgeving te hebben ontvangen die regelmatig is gegeven door het bevoegde orgaan, dat dan ook geacht wordt rechtsgeldig te hebben beslist om in rechte te treden (D. Lindemans, "Het mandaat ad litem van rechtspersonen en de regelmatigheid van de beslissing van de rechtspersoon om in rechte te treden", *P&B* 2007, 351). Het is bijgevolg niet vereist dat de burgerlijke partij een beslissing van haar raad van bestuur voorlegt (die overigens wordt voorgelegd: stuk 3 dossier neergelegd op de zitting van 3 januari 2011).

59. De burgerlijke partij voert aan dat zij door het misdrijf persoonlijke schade heeft geleden en maakt dit aannemelijk. Haar vordering is principieel ontvankelijk.

60. Uit de statuten blijkt dat de burgerlijke partij onder andere ijvert "voor behoud van groene zones, bomen, bossen en aanplantingen" en voor "een aangename leefomgeving in de breedste betekenis zoals mensvriendelijke verkeerssituatie, beter openbaar vervoer enz." alsook tot doel heeft "het

voorkomen van alles wat ons leefmilieu kan bedreigen met inbegrip van lucht-, bodem-, en waterverontreiniging, lawaaihinder en visuele verontreiniging".

De bewezen verklaarde tenlasteleggingen hebben afbreuk gedaan aan de natuurwaarden en doelstellingen die de burgerlijke partij behartigt.

De toekenning van 1,00 EUR morele schadevergoeding volstaat als de juridische erkenning van het geschonden belang.

Deze schade, van morele aard, kan niet worden begroot op basis van de ecologische waarde van de gerooide bomen in het park aan het gemeentehuis. Deze bomen, en bijgevolg evenmin hun ecologische waarde, horen niet aan de burgerlijke partij toe.

De aangevoerde morele schade is voorts niet voor precieze begroting vatbaar. In wezen gaat het over de erkenning van een geschonden recht. De begroting van deze schade op 1,00 EUR houdt geen ontkenning in van de belangrijke schade die in het bijzonder de werken in het park aan natuurwaarden hebben berokkend. De begroting van morele schade op een andere dan symbolische basis zou evenwel leiden tot een willekeurige toekenning van schadevergoeding.

De vordering tot vergoeding van deze schade, ingesteld tegen de eerste, tweede, derde en vierde beklagde, is bijgevolg gegrond voor 1,00 EUR.

61. De burgerlijke partij is wel gerechtigd een vergoeding te vorderen voor de materiële schade die zij heeft geleden.

Deze schade staat in oorzakelijk verband met elk van de bewezen verklaarde tenlasteleggingen. De eerste, tweede, derde, vierde, vijfde, zesde en negende beklagde zijn bijgevolg hoofdelijk gehouden deze schade te vergoeden.

De burgerlijke partij vordert 250,00 EUR voor kosten van administratieve aard. Deze materiële schade is niet voor exacte begroting vatbaar en kan slechts naar billijkheid worden begroot. Het bedrag dat de burgerlijke partij vordert stemt overeen met een begroting naar billijkheid van haar schade.

De vordering van de burgerlijke partij tegen de eerste, tweede, derde, vierde, vijfde, zesde en negende beklagde is dan ook gegrond voor een bedrag van 250,00 EUR.

62. Het gevorderde voorbehoud ten aanzien van de vijfde, zesde en negende beklagde is niets anders dan de kennisgeving van de burgerlijke partij dat zij zich het recht voorbehoudt een vergoeding van schade te vorderen. Dit is geen vordering waarover de rechtbank uitspraak moet doen.

63. De burgerlijke partij vordert een rechtsplegingsvergoeding van

2.000,00 EUR van elk van de beklaagden.

Er is geen reden om af te wijken van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding.

Rekening houdend met de slechts gedeeltelijke toewijzing van de vordering, begroot de rechtbank de rechtsplegingsvergoeding, die overeenkomstig art. 162bis Wetboek van Strafvordering aan de burgerlijke partij moet worden toegekend, op het bedrag dat zou zijn toegekend indien de burgerlijke partij zijn vordering had bepaald op het bedrag dat haar thans wordt toegekend.

Overeenkomstig art. 1020 Ger.W. worden de eerste, tweede, derde, vierde, vijfde, zesde en negende beklaagde hoofdelijk veroordeeld tot betaling van de rechtsplegingsvergoeding die wordt begroot op 220,00 EUR.

2. Aan te houden burgerlijke belangen

Overeenkomstig art. 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering houdt de rechtbank de overige burgerlijke belangen ambtshalve aan.

* * *

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
art. 162, 162bis, 182, 184, 185 §1, 189, 190, 191, 194, 195 Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 2, 3, 5, 7, 7bis, 25, 38, 39, 40, 41, 41bis, 44, 45, 50, 65, 66, 100 Strafwetboek;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
art. 8, 14 §1 van de Wet van 29 juni 1964;
art. 1382 e.v. Burgerlijk Wetboek;
art. 1022 Gerechtelijk Wetboek;
alsmede de artikelen en wetsbepalingen aangehaald in de tenlasteleggingen, zoals hiervoor omschreven;

DE RECHTBANK, recht doende **OP TEGENSPRAAK**,

VOORAFGAANDELIJK

Vult de dagvaarding aan in die zin dat in de tenlasteleggingen onder D de woorden "*tot de datum van het bevel tot dagvaarding*" worden aangevuld met : "*namelijk 3 december 2010*".

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED

ten aanzien van

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A1, A2, A3, B1, B2, C, D1, D2 en E SAMEN, tot een **GELDBOETE van TWEEDUIZEND EURO**.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimes, aldus gebracht op ELFDUIZEND EURO.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van DRIE MAANDEN.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO**, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

ten aanzien van

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A1, A2, A3, B1, B2, C, D1, D2 en E SAMEN, tot een **GELDBOETE van TWEEDUIZEND EURO**.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimes, aldus gebracht op ELFDUIZEND EURO.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van DRIE MAANDEN.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO**, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

ten aanzien van

Ontslaat de beklaagde van **rechtsvervolging** voor de hierboven omschreven tenlasteleggingen C en E.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A1, A2, A3, B1 en B2 SAMEN, tot een **GELDBOETE van ZESENTWINTIG EURO**.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimes, aldus gebracht op HONDERD DRIEËNVEERTIG EURO.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van ACHT DAGEN.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, wat betreft de uitgesproken GELDBOETE van ZESENTWINTIG EURO zal uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO**, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

ten aanzien van

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A1, A2, A3, B1, B2, D1 en D2 SAMEN, tot een **GELDBOETE van TWEEDUIZEND EURO**.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimes, aldus gebracht op ELFDUIZEND EURO.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van DRIE MAANDEN.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, wat betreft ZEVENHONDERD VIJFTIG EURO, gebracht op vierduizend honderd vijftientig euro, of een vervangende gevangenisstraf van één maand en vijf dagen, van de uitgesproken GELDBOETE van TWEEDUIZEND EURO zal uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO**, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT, te betalen als bijdrage tot het

Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

ten aanzien van

Ontslaat de beklaagde rechtspersoon van **rechtsvervolging** voor de hierboven omschreven tenlastelegging B2.

Veroordeelt de beklaagde rechtspersoon voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A1, A2, A3, C en E SAMEN, tot een **GELDBOETE van TWEEDUIZEND EURO**.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimes, aldus gebracht op ELFDUIZEND EURO.

Zegt dat de beklaagde rechtspersoon verplicht is een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO**, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

ten aanzien van

Ontslaat de beklaagde van **rechtsvervolging** voor de hierboven omschreven tenlastelegging B2.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A1, A2, A3, C en E SAMEN, tot een **GELDBOETE van TWEEDUIZEND EURO**.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimes, aldus gebracht op ELFDUIZEND EURO.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van **DRIE MAANDEN**.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, wat betreft **DUIZEND EURO, gebracht op vijfduizend vijfhonderd euro, of een vervangende gevangenisstraf van één maand en vijftien dagen, van de uitgesproken GELDBOETE van TWEEDUIZEND EURO** zal uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO**, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT, te betalen als bijdrage tot het

Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

ten aanzien van

Ontslaat de beklaagde rechtspersoon **van rechtsvervolging** voor de hierboven omschreven tenlasteleggingen C en E.

ten aanzien van

Ontslaat de beklaagde **van rechtsvervolging** voor de hierboven omschreven tenlasteleggingen C en E.

ten aanzien van

Veroordeelt de beklaagde rechtspersoon voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging D1 tot een **GELDBOETE van TWEEDUIZEND EURO**.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimes, aldus gebracht op ELFDUIZEND EURO.

Zegt dat de beklaagde rechtspersoon verplicht is een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO**, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Bevel tot verwijdering van de reclameborden

Beveelt met toepassing van art. 200, derde lid, Wetboek diverse rechten en taksen de verwijdering van het wederrechtelijk geplaatste reclamebord dat het voorwerp uitmaakt van tenlastelegging D1, gelegen te _____ op de hoek van _____ op het terrein op het kadaster gekend onder _____ op kosten van _____ en _____ die daartoe hoofdelijk worden veroordeeld.

Beveelt met toepassing van art. 200, derde lid, Wetboek diverse rechten en taksen de verwijdering van het wederrechtelijk geplaatste reclamebord dat het voorwerp uitmaakt van tenlastelegging D2, gelegen te _____ op het kadaster gekend onder _____ op kosten van _____ die daartoe hoofdelijk worden veroordeeld.

De gerechtskosten

Begroot de gerechtskosten in hun geheel op 300,58 EUR.

Veroordeelt de beklaaarden

HOOFDELIJK tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op **180,30 EUR**, kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de bewezen verklaarde feiten.

Veroordeelt de beklaagden

HOOFDELIJK tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op **92,12 EUR**, kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de bewezen verklaarde feiten.

Laat de kosten gevallen aan de zijde van van het openbaar ministerie, in hoofde van de beklaaarden en ten laste van de Staat, tot heden begroot op **28,16 EUR**.

Veroordeelt de beklaaarden

ELK, krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28/12/1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken begroot op **ÉÉNENDERTIG EURO ACHTENTWINTIG EUROCENT** (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28/12/1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131Bis - B.S. 16/02/2011).

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED

1. Ten aanzien van

Verklaart zich niet bevoegd kennis te nemen van de burgerlijke vordering in zoverre gesteld tegen

Verklaart zich niet bevoegd kennis te nemen van de burgerlijke vordering gesteld tegen de overige beklaaarden in zoverre zij steunt op het rooien van bomen langs de of het storten van rioolslib rond het

Verklaart de burgerlijke vordering voor het overige toelaatbaar en gegrond in de mate zoals hierna bepaald.

Veroordeelt en
hoofdelijk tot betaling aan de burgerlijke partij van 1,00
EUR.

Veroordeelt
hoofdelijk tot betaling aan de burgerlijke partij van een
schadevergoeding van 250,00 EUR, te vermeerderen met de gerechtelijke
interest vanaf vandaag, en een rechtsplegingsvergoeding van 220,00 EUR.

Wijst het anders of meer gevorderde af als ongegrond.

2. Overige burgerlijke belangen

Houdt ambtshalve de overige burgerlijke belangen aan.

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van **VIER
APRIL TWEEDUIZEND EN ELF.**

Aanwezig:

- rechter die de terechtzitting voorzit,
- rechter,
- rechter,
- substituut-procureur des Konings,
- griffier.